

لا اله الا الله محمد رسول الله

MEVLUDI
SHERIF

Riboton
Komuniteti Mysliman i Shqipërisë
Tirane 2000

HAFIS ALI RIZA ULQINAKU

MEVLUDI SHERIF

**Riboton
Komuniteti Mysliman i Shqipërisë
Tirane 2000**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

صَدَقَ اللَّهُ الْعَظِيمُ

سُورَةُ الْأَحْزَابِ

تَمَوْلَى صَلِّ وَسَلِّمْ وَالْعَمَلُ الْبِرُّ
وَأَجْعَلْ صَلَاتِي وَسَلَامِي بِكَ وَرِجْوَةً

أَضْعَفُكَ النَّزْدَ وَالْخَيْرَ عِنْدَ عَدُوِّكَ
عَلَى حَبِيبِ حَسْبِ الْخَلْقِ فَطَرْتَهُمْ

فَضَّلَ اللَّهُ الْوَضَائِعَ

مُحَمَّدٌ سَعِيدُ السُّوَيْدِيُّ

BIBLIOTECA

ME RASTIN E RIBOTIMIT

Ditëlindja e Muhamedit a.s. kremtohet anembanë botës Islame. Në disa vende këto festime zgjasin edhe me muaj. Gjithashtu edhe në vendin tonë datëlindjen e Pejgamberit besimtarët e kremtojnë në mynyrë solemne duke recituar Mevlude.

Lidhje me Mevludin kan konstatue e kan diskutue mendimtarë të mëdhenj. Përshembull në librin EL HAVI LIL FETVA autor i së cilës ashtë Abdurrahman bin ebi Bekr es Sujuti i cili shkruan: "Thelbii punës rreth Mevludit siç është: tubimi i njerzve, leximi i pjesëve të kur'anit, rrëfimi i ngjarjeve dhe i ndodhive para gjatë edhe pas lindjes së Pejgamberit të mbështetura në fakte, shtruarja e sofrës, ngrënija dhe shpërndarja e njerzve nga ai tubim pa shtua diçka tjetër, është bidati hasen edhe organizuesi i tijë shpërblehet me thevab, ngase me te i bëhet respekt autoritetit të Pejgamberit, shprehet kënaqësija dhe gëzimi për lindjen e tijë të famshme..."

Simbas një shënimi të po këtijë autori në veprën EL HAVI, Mbreti i Ibrilit, Muzafer Ebu Seid sundimtarë i lavdishëm i devotshëm dhe bujarë, ishte i pari që e filloi organizimin e manifestimit për ditëlindjen e Pejgamberit (Muhamedit a.s).

Mevludi i parë është i shkruar në gjuhën arabe, nga Muzaferudin Gurbur i cili vdiq më 1232 në Erbil.

Në gjuhën turke së pari herë e përpiloi Mevludin poeti i shquar turk Sulejman Celebi me 1409 në qytetin Bursa. Kah fundi i shekullit XVIII një Mevlud të shkurtë në gjuhën shqipe e përpiloi Hasan Zuko Kamberi. Ky njëkohësisht ishte edhe Mevludi i parë në gjuhën shqipe, por megjithate ishte i karakterit lokal.

Në vitin 1875 Hafis Ali Kunlu hartoi një Mevlud në gjuhën shqipe por me shkronja arabishte. Ky Mevludë e përjetoi botimin në Istanbul. Edhe ky ishte i karakterit lokal.

Për fat të mirë me 1879 Hafis Ali Riza Ulqinaku bëri një përkthim të përsosur të Mevludit të Sulejman Celebiut i cili u përhap në vendin tonë duke lënë pas vedit edhe Mevludin e hartuar nga Celebiu. Ky nuk ishte vetëm një përkthim nga Mevludi në fjalë, por edhe një përshtatje famoze në poezinë epike Shqiptare.

Në vitin 1905 në Istambul, doli edhe një Mevlud tjetër i shkruar në alfabetin turk, nga Muhammed Tahiri.

Në vitin 1944 paraqitet edhe një Mevlud tjetër me alfabetin turk (me fjalët shqipe) nga Zeynullah Ozyasar.

Ky Mevlud, përfjetoj edhe botimin e dytë më 1967 në Ankara, me shkronja shqipe dhe me një gjuhë më të pastër kosovare.

Kësaj radhe, këshilli i qendrës Islame Shqiptaro - Amerikane, sipas kërkesës së komunitetit Musliman Shqiptarë në Amerikë, vendosi të bëjë ribotimin e Mevludit të Hafis Ali Riza Ulqinakut. Këtij ribotimi do ti bashkangjesim edhe një autobiografi të autorit të nxjerrë nga Historia e klerikëve Musliman Shqiptarë, dhe nga "Zani i Naltë", viti XII-të Nënduer 1937, botim i Komunitetit Musliman të Shqipnisë, në muajin Ramazan - 1356-Nr# 11.

Në fund, si zakonisht do të paraqesim një spjegim të fjalëve më pak të njohura, ashtu siç është në botimin e II-të të vitit 1975, prej së cilës po bëjmë edhe këtë ribotim.

Shpresojmë se ky ribotim do të përmbushë kërkesat permanente të Komunitetit Musliman Shqiptarë të Amerikës.

ESSELAMU-ALEJKUM

Nga Kryesia e Qendrës Islame Shqiptaro - Amerikane për New York dhe New Jersey. Qershor 1992.

HAFIS ALI ULQINI

Autobiografi

Emnin e kam Hafis Ali me mbiemnin Riza. Emni i babës Jakub i njoftun me titullin Behlul prej fisit Usta Veli me zejë barkatarë. Asht i vdekun.

- Atdheu e vend lindja e jeme asht Ulqini. Kamë datë lindjen 1271 të vjetit grek (mali); po mbrenda në qytet kam le.

- Ma parë mbassi mësova në shkollën fillore t'Ulqinit, hyna në Medresen e atij qyteti ku vazhdova mësimet deri në librin Fenari. Me datën 19 Shevalë 298 të vjetit Hixhri e 1 shtatuer 297 të vjetit grek (mali) dola emigrant në Shkodër.

Këtu vazhdova mësimet tue fillue prej Fenaris plotsova të gjitha mësimet dhe mora diplomën theologjike (Ixzazet). Gjuha e jeme asht shqipja. Shkruej e flas arabisht, turqisht e shqip.

Tue kenë n'ulqin, përpara emigrimit, përktheva e kompilova në gjuhën amtare t'emen qi asht shqipja, Mevludin e Profetit (A.S.) e mbas emigrimit t'em në Shkodër përktheva edhe vjershat e Ibrahim Hakis bashkë me mësimet fetare tue përmbledhë shartet e iman - islamit, të falun, njinime e disa çeshtje tjera të nevojshme nën emnin Mexhmuatul ahval formova një libër dogmatik fetar. gjithqji tue kenë në Lesh, në vjetin treqind e katërmidhetë përpilova një broshurë të përbame prej disa copa vjershash të përkthyeme prej turçes në shqip, mandej hartova në formë fjalori dhe një tjetër qi të dy librave në fjalë u dhaçë emnin Ulqin.

Vjershat Mexhmuatul-ahval e (Mevludin) i shtypa ndërsa dy tjerat qi i përpilova ma vonë me emnin Ulqin akoma nuk muëjta me i shtypë.

Mbas emigrimit, tue kenë njizeteshtatë vjeç me 22 Rebiul-ahar 1300 vjetit hixhri e 18 KalInduer 218 vjeti mali u emnova mësues në shkollën fillore të lagjes Dudas të Shkodrës, me njiqindenjizet grosh. Në vjetin treqindinji m'u shtue rroga tridhetë grosh.

Me datën 26 Dhelhixhe 1305 hixhri e Shtatuer 1303 shkova në stambollë për me shtypë librin e sdipërtreguem - Mexhumuatul-ahval. - Me këtë rast sadoqi laçë nji zavendës

për nepunsin t'eme, por tue kenë se nuk muëjta me këthye me kohë, ndodhi largimi i jem nga nëpunsija e përmendun. Me gjithëkëtë, kur u këtheva sadoqë deshnë të m' emnojnë përsëri n'ate punë, por me kenë se më propozuen populli i Leshës, me anë të nji mazbatasë, për mësues shkollë filloreje e imam në Lesh, laç detyrën mësues në Shkodër e erdha në Lesh.

Mbasë i shtypa vjershat e naltpërmendura në Stambollë me lejen e Ministrisë s'Arsimit, me datën treqind e katër këtheva në Shkodër.

Me datën 14 Tetuer 1305 vjeti Grek (mali) sikur u tha sipër, simbas kërkesës së popullit të Leshës, u emnova imam dhe mësues shkollë filloreje n'atë qytet me dyqind e pesëdhjetë grosh rrogë.

Me datën 23 Sheval 317 e 11 Kallnduer 1315 simbas kërkesës të Qeverisë e të popullit të Leshës pranë Babu - Meshihatit u emnova Myfti honorer i Leshës.

Me datën 3 Rexhep 318 e 13 Tetuer 316 me Dekret Mbretnuer m'u lidhë rroga treqind grosh.

Tue kenë në Stambollë sadoqi duel urdhni Mbretnuer me m'u shpërblie vepra e jeme prej Babu - Meshihatit kishte kalue nepër sy të Nalt Madhnis së Tij Mbretit, nuk u realizue.

Tashti shërbej gjithnji me mësimet theologjike qi u nap disa studentave dhe hafizave bashkë me librin e shtypum tue mos i dhanë ndoj mungesë shkollës.

Sikuër u dftue sipër, përveç të shkuemit t'em në Stambollë nuk më ka ndodhë ndoj largim tjetër dhe as kam pasë ndoj ankim të bamë kundra meje në qytetin e përmendun dhe as kam pasë ndoj gjykim ase dënim gjygsuër. Gjithashtu nuk i kam shyrbyer kujt me shpërblim. Me gjithë këtë qyshë në vjetin 309 mali e deri simjet 70 (shtatëdhjetë) rroga më kanë ngelë pa u marrë n'arken e Arsimit.

Në vjetin 1307 në bazë t'urdhnit e kërkesës së Arsimit kam paraqitë biografinë t'eme.

Gjithnjë ndodhem në Lesh me detyrat Myfti, mësues i shkollës fillore dhe imam në Lesh.

Pulli
Dhetuer 9, 321

Mësues i shkollës fillore
Lesh e Myfti
vula (Hafis Ali Riza)

Vërtetohet se i përmenduni Z. Ali Riza e ka krye detyren e nënpunësisë së tij, mbrenda urdhnave të Madhnis së tij Mbretit.

Dhetuer 9, 321

(vula asht shkye).

Shtojtë

Me veprimtarin e vet, Hafis Ali Riza Ulqinaku u paraqit si njohës i Kur'anit dhe i disiplinave të tjera fetare, i gjuhës shqipe, arabe dhe turke. Vepra e parë e tij, ecila la gjurmë të thella në krijimtarin Islame shqiptare

ishite MEVLUDI, icili për herë të parë u botua në Stamboll me titull:
"TREGUME-I MEVLUD ALA LISAN ARNAVUD"

Përveç kësaj ai shkroj edhe një mori veprash të tjera kulturele e shkollore. Me këtë rast, ne po veçojmë vetëm disa prej tyre: JETA E MUHAMEDIT ALEJHISELAM', "JETA E AHIRETIT", si dhe "BAZAT E FESE ISLAME"...

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِرَأْسِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
وَأَسْأَلُكَ بِسَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
وَأَسْأَلُكَ بِأَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ
وَأَسْأَلُكَ بِأَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ
وَأَسْأَلُكَ بِأَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Përkëthimi i Huda-Rabbem-it

Huda. Ai Zot, qi na ka jeretis, á ht Zot'i, jem All-llab, (')
Edhe Pejgamber'i i jem hak Muhammedurr-resull-llab.

Edhe hem dñl Ahmedis, qi din' i jem ky ástht hak-ka,

Qi Kurani Adhi mushshan qi ab i jem Qelamu l-llab.

Akaid ehli syonet medh-beb' i jem ástht: t'a dijm gjith na;

Ebu Hanife medh-hubl n'amel medh-bebi jem Val-llan.

Dhur-rijeti jem ástht Hazreti Adem mit- i jem Haz.

Reti Ibrahimi dhe kibleja jeme Qabe B-jtull-llab.

Ndonji send n'gijth dynja nuk ka, qi hiç Zotti me ja përgja

Vuxhu⁴ e surete aza nuk ka, Al Hazreti All-llab,

Ndokend ortak nuk ka, lé prej ndokuejas lé ndokend nuk ka,

Njtsn⁵ gjithmon si na nuk ndrron zaman nuk shkon, nfi ástht

Me hangëras me pi hasha edhe gjum'kur; Zotyn nuk ka, (All-llab.

Mubak ak lark e paq' ástht Ai, kta jan' anx ak sifatu-lla

Në qiell as në tok' nuk ástht, ndo kund hiç vend qi rri nuk ka,

Qi ka qen' ka me qen' gjithmonë, nuk ka qen' kush veç Ai

Të gjith al mi tuj mos qen' jeretis Ai i ka gjithcka, (All-llab

Nuk ástht biç për ndokend myhtaç, të gjith myhtaç, ke Ai All-llab.

Ndonji send bo: xh nuk ka Ai Zot ndokuej zalum s'i bá' asla,

N't' gjithpun' Tij pënon hqmet, ndonji send keq s'punon All-llab

Perendis nja: btu njat pun' do t'a báish me f' than' ndokub nuk ka,

Çka do qi t' bájn murad me ba, me nji hër' vjen n' vox ud Val-llab.

Si gjith dynjan' nji hje bá, më jeretis ke Ai ástht nji,

Ai do qi t' don me bá emer, nuk ka hiç zanmet Ai All-llab.

Taman sifate qamli iet' ke Ai All-llab guinden dain,

Qi prej sifateve të manguna ástut paq e larg All-llab.

(.) Fereshat qi ka përdorë autori në këi capër janë metrike e jo
shprehje. Per të lektur këndimit po shenajmë maen. Kjo vjershat e ka maen
"Mefiditun, mefaiun, mefaiun, mefaiun."

Alim, dij, ilmit Madbris Tij, ndokuej hiç mendja nuk ja marrin
Qi di' e Tij çka është meuzhod, i mas'oa gjithë ilmi-llah,
Murid gjith çka q' don m'e e b'a, q' n'bi t'gjith sendë s'ht kadir,
Çdo Pau' b'het me emër t'Tij, si b'an emër muradullah.

Çka është hajr edhe sherr b'het me emër Ai i b'an takdir,
Fekat sherrit s'i don bic por i do fort bajret Ai All-llah.
Besir, sh'ef gjith e ç'lin, send, q' Ai prej syve paqë tuj q'edë,
Semi, ndojen s'çik e mshest k'a jone mabsus sifa-ull-llah

Mateqel-ilm, fiet, por barie e z'a e lafz nuk ka Ai Zot,
E l'he prej r'jubë, prej goje, Zotyn është paq'etark Vall-llah.
Nji kio s'fate tet' daim, ke Zoti gjith k'a janë kaim,
Po edhe gjith çka s' qamli, ke Ai gjinden te gjith Bil-llah.

Melekt Zotyn i ka madhne, në tok' e në qiell i ka çue,
Me ka 'j pun' ata i ka v'u, bilaf hiç nuk i b'ajnë Tail-llah.
Si na nuk han edhe nuk pin, q' prej vorit jeretis janë,
Perendis kurr g'junab s'y b'ajn', myti njithmonë themri-lah,

Melek të mëdshj edhe hem Pejgamber' ka ndër 'ta Xhebrah.
E Miqail e Israfil e Azrail Ewinull-llah.

Qitabe njiqind e kater, Pejgamberve u ka ul' n'tokë,
Kater t'mdbaj subufe njiqind jan' ul' Pejgamberve Vall-llah.

Zeburi Dautit, Teurati Musas hem edhe Inxhi.
Ii Isas ul' i ka te gjith me Xhebra'lin Ai All-llah.
Muhammed Mustafas Korani, lazem Aj sikur ka b'a,
Në njizet e tri vjet është b'a taman të gjith. Qelamull-llah.

Suhufe dhet jan' ul' hazeti Ademit edhe pesdhetë,
Suhuf hazreti Shitit ç'u ja ka Ai Hazreti All-llah.
Edhe hazreti idrisit suhufe ardh'i i kanë tridhetë,
Edhe dhet hazreti Ibrahimit, ky është halilull-llah-

Se sa Pejgamberau' n'dynja q' kan' ardh' kush hesab nuk ka,
Zotyn emua njizet e tet' i ka p'rmend n' Qelamull-llah.
Njeni Adem, njeni idris; e Nuh Hud edhe Salih,
Hem Ibrahim e Is'hak edhe Ismail d'hebihul-llah.

Edhe Jakub, edhe Jusuf Shuaib e Lut edhe Jahja,
Zeqer'ija edhe Harun, i vllaj Musa Q-limull-llah.
Edhe Daut e Sulejman edhe Ijss edhe E jüb,
Edhe hem Eljessa Isebuu Merjem s'bi ky Rubull-llah.

Edhe Dbulqifi edhe Iunv' edhe m'a 'i madhi nder të gjitha,
I mbrami t' gjithve Pejgamber Muhammedur Resulull-llah-

Yzejr, Luikman e Dbulkarneju, q' ndër k'a lbtial është b'a,
Disa jan' Pejgamber kan' toan disa kan' thao' Velijul-llah.

I pari hazreti Adem, i mbrami 'Ai habibull-llah.
Se sa pejgamberau' kan' ardh', haber s'ka kush bemanull-llah.
I ka madhne Zotyn n'dynja, të gjith hem n'abiret Ata,
Sheristi edhe n'mansher, me te b'an byqem Ai All-llah.

Qi Pejgamber' i jon është nji', në qiellna shetitë si ka,
Xhemalin brm të Perendis e ka pa Ai Resulull-llah.
Dynjeja hem edhe të gjith, çka ka sbpirt edhe q' nuk ka,
Gjerek gjith pun' e robve, e sherr bahen Biemri-lah.

Njisend me jeretis kur do, murad b'an Ai e b'an takdir,
N'rë dy aleme kush nuk është, q' jeretis v'ç Ai All-llah.
Mysibet johse myzhdë t' jët, çka është shkruë edhe b'a takdir,
Sikur është porosit si njer, atij ja mërrin Biemri-lah.

Çka b'an robi iradet b'an, gjerek bair johse sherr gjerek,
Në qoft' bajr Zoti jep nimet, në qoft' sherr hjek azaball-llah
Thevapin Zoti fort e do edhe hem fort rizá shum ka,
Çynabe edhe sherr nuk do, edhe s'ka biç rizá All-llah.

Thevap është njajo send Zotyn, q' ka ba m'e punue emër,
Gjyuh është njajo send mos me punue ka n'stë nehjull-llah.
Heram, ballallate dy rrizk jan', q' gjithkush rrizkun e vet ba.
Ndokush hiç rrizkuen e tjerit, me hanger s'mund t'ja marr Vall-llah

I mbytan jovse des kush, prej çka do q' t'des exhel është nji,
Uzdajen kur t'a pres, imami makbull ke Ai All-llah.
Në vor vllj' Muqerejtë kater sual b'and: Zoti jot kush s'
Pejgamber, din' i jot kibieja jote,, b'ajn' soal Tail-llah.

Xhevap me sbpirt edhe me shtat i jep gjithkush n'vorr tue q'edë
I keq, mushiriq xhevap s'mund t'jap, s y por sh'ef azabull-llah.
N'dynja sa q' vij'u'e shkojn, ndokush me sbpirt k'u biç nuk mbetë
Fekat gjith mbs kijametit, q' kan' m'n njall Biemri-llah

Punue gjithçka ka n'dynja, i vijnë teft'er t' n'dor' gjithkuj,
Dikuj n'e d'jatht qitab' i vjen, dikuj n'e msjt meazall-llah.
Gjnnabet hem sevabet vet' me goj' i këndon, i b'an ispatë,
N'huzur t'Zotit' t' gjith szatë, ja b'ajn' ispat' Biemri-llah.

Shefa-et mbi gjuushqarë, b'aju se sa Pejgamberau' edhe,
Hem Eullja e Yemá, bususa ai Resulull-llah.
Punimet mbs hesapit dhe sirati p'ër me dal' është hak,
I jed qenther dhe tet' xbenete myslimave Ai All-llah.

Ata nymu qi n'xhennet hyj', se sa nimete shum qi kanë,
 E ibe pa qeiflijet shubhe nuk ka shofim Xhemalull-llah.
 Gjerek n'xhennet gjerek n'xhebnem, qi kush hyn ka me qem gjithmon,
 N' xjerm t'shtat xhebnemve ai qi hyn digjet me'Azell-llah.
 Vetëm se nji zerre prej imanit ai qi hyn n' xhebnem,
 Gjynshët kur t'i digj'n gjith në x'ennet hyn Biemaril-llah.
 Edhe disa mishane për kijamet Pejgamberi dhan,
 Haber ka, bës i kam xan gjith qi vakti kan' me bā Vall-llah.
 Nji hajvan Dabberuleri del, Dexhali edhe Jexhuxh,
 Edhe lëa Diell kah prendon ulet Isaja Rrubull-llah.
 Gjynshë nuk ja merr imān, dhe as xhebnem s'e lë gjithmonë,
 Porse njajqi haramit kuer t'i thon' hallail me'azali-llah.
 Gjynshet Perendijs 'i fal' fakat Zotit t'i lyp' anxhak,
 Po vetëm Zoti kurr' s'e fal ate pa prū imān vall-llah.
 Gjynshë aj qi punon n'ahiret Zoti azab e bān,
 Me tobe ai qi des e shkon e fal Zoti Ishtasull-llah.
 Kabull duān ja bān gjithku, me madhni Zoti bān qerem,
 Çkado haxhet i mbaron merhamet bān mbi ibadull-llah.
 Iman po edhe islam tē dy nji jan'qi prej Zotit,
 Çlardo sende qi kan' ardh' gjith i ka prū ai Resulull-llah.
 I bān t'gjitha un ikrar, me zemër hem taman tasdik.
 Ndoonj inqar s'i bāj, por bet'i kam xān' shybuesës Vall-llah.
 A jam mumim belqim inshe-all-llah nuk tham, por taman jam,
 Iman s'bān kabull shum pak, atë e ruen Ai All-llah.
 Dhe imani n' attj nieri, qi hiç nuk ka haber por thotë,
 Si kan' qen' nan' e bab' un jam, imāni tij sahtë Bil-llah.
 Qeremeti Velive, my-xhizati Pejgamberve bak,
 Me pak vakt fort, mesafe t'gjat' e marrin Eulljaul-llah.
 Edhe shkollë kur t'donë mbi uj', ata hem fituroj' n' beva
 Me lita hem me pēm' edhe, me gur flasin Bi-idhnul-llah.
 Ndonjeni ryibes ndonji pejgaberit s'ja me'lijo,
 Qi mē i mdhi ndër ta hazreti Ebu Beqir Vall-llah.
 Masandaj Ymeryl-Faruk edhe Osmani dhinnurejn.
 Njeni mbas njeni mbasandaj Hazret' All velijull-llah,
 Njeni mbas tjetri' n'bilafet, kta katër jan' qi kan' urdhnue,
 Me bajr gjith tjerët, me 'i përmend, hem Alin Resulil-llah.
 A she'e myshshere-i Fatime, Hasan, Husein,
 Me kët ymnet e dhan, myzhde hyja n' xhennet njikta vall-llah.

Tjetër kush basha nuk dihet, a është xhebnem a xhennetli,
 Ndokush nuk din Zotyn anxhak, çka di kush veç Atij All-llah.
 Edhe mbas gjith sababesh prej ymnetit tabi-n ç'kan' qenë,
 Edhe ndër ta nuk ka shybhe ata jan' eulljaul-llah.

LUTJE (1)

Ilahi mbi gjyhnaqar bān qerem dhe këtij Ali Riza,
 Me na fal' neve për batër t'Atij Ahmet Resulull-llah.
 Si bābet halli i jon' nuk dijm', mendim e puna jon' gjynsh,
 Qerem e merhamet mbi në, në qoft qi s'bān Ti ja All-llah
 Si dihet n'ahiret si t'vim gjynshesh veç, sevap nuk bimë,
 Qi veç qeremi Jot uzda] na tjetër s'kemi ja All-llah.
 Sikur n'dynja na tuj mos qeo' Ti na ke jeretit, edhe
 Se sa nimete na ke dhan' sbyqri s'babel ja All-llah.
 Disa emre, qi na 'j ke bā, kta le, por n'ahiret ne prap... ?
 Se na dhanë xhennet e huri e shum nimete ja All-llah.
 Fekat na' u gjet nji din dushman belā fort uefs edhe sbejtān
 Qi kerkund s'kemi hiç dermen, Ti hallin na di ja All-llah.
 Aman ja Rab kta qolet' Tu, qi shani Jot me na pëshitue,
 Qeremit t'And na jemi trū, Ti na bān çare ja All-llah.
 Gjynshet t'on' qeremit t'and, nji zerr-rre hiç zarar s' i bājof
 Si edhe prej sevabesh t'on, nuk ke hiç fajde ja All-llah.
 Kta qolet' Tu azab me 'j bā, dobi rahmeti Jot nuk ka,
 Me na fal' hiç s' i vjen noksan, Ti di ja Hazreti All-llah.
 Azab ne n'ahiret na bājsh, azab bān qolet Tu ja Rab,
 Ne na falsh në gjynshet t'on' qi fal' s'ka veç Ti ja All-llah.
 Me na bā në azab m'at jet, sikur bān iktiza ja Rab.
 Suat për ne, xhevap nuk ka, dogri n'xhebnem me'azali-llah.
 Amas bān merhamet përmbi, gjynshet t'ona ja All-llah,
 Me na bā hem shefa-at në, n'xijamet Aj Resulull-llah.

Përkëthimi i Meuludi Sherifit

Bismil-lahi emnin e Zotit t'a thomë, ()
Borxh e kemi n'gjitha pun't kur t'i fillojmë,
Emnin e All-llahut kushdo qi t'a thonë,
Kollaj bâhen t'gjitha punët kur t'a thonë.
T'ishte emn'i Zotit n'e par'gjithve punë,
Akibet mungut nuk i rrin ata punë,
Për gjith nefes All-llah të thomi mydam,
Me kët emën t'gjitha pun't bâhen tamam
Edhe nji njeri me ashk All-llah të thonë,
Gjynahet i derdhen All-llah kur të thonë.
Emnin e paqt'bâhet paq ai qi t'a thonë,
Gjith muradeve j'a rrin ai qi t'a thonë.
Eni, me ashk emnin e Zotit t'a thomë:
Edhe tuj gamun me lot All-llah të thomë:
Le t'na bâjn'neve rahmet Aj *Padishah*,
Né gjynahet qi na i sal' *Aj Allah*,
Më t'qenun nji Zoti hiç shymbhe, nuk ka
Sa do *jangëllish* qi flasin shumë ka.
Gjith dynjaja nuk ka qenun Aj ka qenë,
E ka jeretis e ka bâmun me qenë.
Nuk ka qenun xhin as insan as meleq.
Arsh e Qyrs as Diell as Hân nând'feleq.
Gjith njikta ka urdhënu e i ka bâ.
Me t'qenun. Nji të gjith *ikrar* e kan'ba.
Nj'asi Zotit ashtë Aj qi s'ha as pi,
Edhe gjëm Aj kurr nuk ka as vënd qi rri.

Kushdotë thras All llah meuxhud gjithëmon.
Sa do qi s'shofim né na shëf ç'ka punojmë.
Perendin na do t'a shofim n'Ahiret.
Zoti është një send qi kërkuej s'ja përgjet.
Fjalën për m'e njetun na haxhet nuk ka,
Zoti Nji është, hig ndokeud ortak nuk ka.
S'â e mundun me u kallzue der n'kijamet,
Edhe m'u shkruë deti me u be myreqep.
Hall'jon si ka me qenun n'Ahiret?
Mbi gjynahqâr veç Zotyn bâft merhamet.

*«Edhe na bâft Pejgamberi shefa-at,
Eni, me ashk le t'i bijmë salavat»*
Ej ju Zotni, pa ndigjoni ç'due me thanë
Nji vasijet du me bâ aj qi t'a mbanë:
At vasijet kushdo të don me m'a mbajtë
Porsi myshkut era shpirtit tij i ardhhtë.
Zoti e falt n'Ahiret edhe n'Dynjâ
Ati, qi të m'përmendi mú me një dua
*«Kushdo qi t'gjindet këtú i báj rixha
Shpirtit t'em le t'ja këndojë një Fatiha.»*
Lil-la-hil-fatiha.

Çynqi Zoti jeretisi Ademin,
Fort e hieshoj e gaditi alemin.
Hazreti Ademin meleqt kur e panë.
Fort e deshën hem të gjith sexhde i bânë.
Por Shejtani nuk ndigjoj me j'bâ ita-ât
Zoti lanet at'e bâni m'at sahat,
Prej zi'ermiit mue më ke jeretis,
Unë jam ma'j math se ky i tha Perendis.
Bâni qibër m'atë çast e gjet belân
Fort u pendnë, por atij fajde s'i bân.

Kushdo bâni qibër vedin t'math t'a mbanë,
Porsi Shejtaniin Zotyn lanet e bânë.

Veç Shejtanit gjith ç'ka që tá-at i bânë.
Hazreti Ademit shum iqram i bânë.
Nurin e Muhamedit në ball ja dhanë:
Dije ky Nur është i mikut t'em i thanë:
Mbasandej ke Hazreti Havaja shkoj,
Nja disa mot Nuri ndëj në ball të saj.
Leu Hazreti Shiti Nuri ndërroi vend,
Edhe n'ball të tij disa vjet shkoi e ndëj.
Edhe Ibrahim, ke Ismaili ndëj,
Fjala njetën gjith një ka një me i përmendë.
Të gjith Pejgambert një ka një i kërkoi.
Deri erdh i Zoti ke Ai Nuri shkoi.

Gjith Pejgambert ball në ball i mori mbarë,
Vojt ke Ai Zât Nuri gjithmonë gjet kararë.
Sa do qi jemi të mbushun me gjynah,
Shum uzday qi bân shefa-at Ai Padishah.
Halli jonë si ka me qenun m'atë jetë,
N'qoftë qi nuk na bân kabull né për ymmet?

*«Kush të don prej zjarmit me pshtue dit'e nat,
Përmbi Pejgamberin të bijnë salavat».*

Amine e âma Muhammed Mustafâs,
Prej asaj erdh Ai Diell'i gjith dynjâs.
Në hak t'Asaj shum nishane u bân beli,
Prej sadesje leu Ajo kokërr loxhi.
Kur prej Allahit hamile u bâ,
Vakti j'a rriti me ardhua në dynjâ.
Fort u afrue jav'e dit'u bân tamam,
Dhe atij Zât shum alamete ju panë.

N'muej t'Rebiul-evvelit urdhnoj me natë,
 E Hane mbrama isht'e dymbdheta natë.
 Tha e ama pash'nji hiqmet atë natë,
 Porsi Dielli pash'nji Nûr qi ndritte fort.
 Ne pa kujtim prej shpije doli nji Nûr,
 Deri n'qiell gjith dynjaja u mbush me Nûr.
 Edhe në heva u shtru-e nji dyshek,
 Prej mëndafshit, ai qi e shtroi nji Melek.
 Erdhën tre bajrak'edhe u ngulën vetë,
 Gjith e cili vajt e ndëj në vend të vetë.
 Njëni ku lën, njëni u ngul ku prendon,
 Njëni përmbi kulm të Qebes shkoi e ndëj.
 Mir'e dita Ai Muhammed Mustafá,
 U afrue, për me ardhun në dynja.
 Erdhën meieqt prej qiellit sáf-sáf,
 Porsi Qaben mue e shpín m'a bân taváf
 Edhe mur'i shpís u gá, çud'bána un,
 Prej xhenneti tri hyri erdhën ke un.
 Rreth e rreth meje u sollën tue thanë,
 Myzhde jepshin për Muhammed Mustafané.
 Ky Zotni si djali jot hurit më thanë,
 Ndonji nanës Zoti kuj nuk ja ka dhanë.
 Ky devletli lumja tine fatëbardhë,
 Prej vuxhudit t'and ky Zotni për me ardhë.
 Asht nji Zotni ka me thirr njerzit n'imanë,
 Ky qi po vjen t'miren prej t'keqje e danë.
 Hujet e tija nji ka nji tuj m'i thanë,
 Edhe atij Nurit shum ragbet i banë.
 Amines vakti j'a rífti e u bá,
 Për me ardhun Ai Muhammed Mustafá.
 «U etçova» tha kish hararet m'at zaman,
 M'prún nji mashtr. plot me sherbet mue m'a dhan,

Mâ i stoft' se bora, mâ i bardh' përoji-mend,
 Mâ i ambël se sheqeri kishte qenë.
 Si e piva shtat' i jem u mbush me Nûr.
 S' mujta m' e bâ ferik vuxhudin t'em me Nûr.
 Erdh nji zog me krah të bardhë ku ishe vet,
 Shpinën t'eme m'a shtërngoi me shum kyvet.
 «U ndriçue jeta, kur leu Ali Resúl,
 Qiell e tok' m' at sahat u mbush me Nûr.»
 «Kushdo të don prej xhehennemit nexhatë,
 Le të bin tuj qá me lot ai salvatë.»

* *

Erdh në dynja m'at sahat qi u besue,
 Gjita ç'ka që i jeretisun u shenduë.
 Shpirt e pa shpirt, gur' e drû thirren me zâ,
 Gjith i thojshin mir'se erdhe Mustafá.
 Mir'se erdhe bast' nalti i lumi Tij.
 Ktij devletit kush s'ja ka rritun si Tij.
 Mir'se erdhe xhenneti sot u stolis,
 Mir'se erdhe i dashtun' i Perendis.
 Mir'se erdhe melhem' i zemravet t'onë,
 Mir'se erdhe ej ndriçim i syvet t'on.
 Mir'se erdhe çareja shpirtave t'onë
 Mir'se erdhe dermani i derdve t'onë
 Mir'se erdhe ej Dielli gjith dynjas,
 Mir'se erdhe ilaç' i zemrës fubazás,
 Mir'se erdhe, për ymmet Ti jé uzdaj,
 Mir'se erdhe të vështirat ja bân kollaj.
 Mir'se erdhe kê të dvesh Ti për ymmet,
 Mir'se erdhe prej xhehennemit e pret.
 Mir'se erdhe j'bân shefat ymmetit t'And,
 Mir'se erdhe prej xhehennemit i largon.

«Mir'se erdhe ymmeti Jot tue qd me lot,
Borxh e kemi për me ramun salavat»

..

Kuer leu Aj Zotni u gazmue gur'e drâ,
Prej Xemalit Tij dyojaja u hjesbue.
Shoqi shoqit gjith meleqt' myzhde i dhanë,
Sonde leu nji Zât, qi bân dinin tamam.
Kur e pá, e âma prej hejbetit t' Tij,
Mendja prej kreje i shkoi e i erdh përsrij.

Kur shiqon s'i shuf me sy ata hyri
Edhe t'birin nuk e pa, ku shkoi s'e di
Mendoj, qi hyrit ja kau' mar at shendim,
Fort u bâ mahzum Ajo për At Emiu.

Rreth e rreth shpije e kërkoj tue shiquë,
Kur shiqon m'nji qoshë shpije kishte shkue.
Ishte sjellun karshi Qabes Aj Resul,
Edhe kryt në tok'e kish vû Aj Resul.

Bânte isharet me gisht Aj padishah,
Tue thanun Lailale Il lali-llah.

Tu bâ sexbde Zotit me kry'e në tokë,
Lunte buzën nuk ja merrshe vesht çka thotë,
Vuna veshin n'goj të Tij me marrun vesht,
Së ç'ka thonte masandej e morra vesht.

Thonte: «Ja Rabbi, Ti, qi m'ké jeretis,
Ja Rabbi ymmetin t' Tem mos m'a batis».

Për ymmet lutej në sexhde ja Rabbí,
Tue thanë: «Va ymmeti, va ymmeti»

Aj e ka lypë ymmetin tuj qen' femij
E, ti tuj qen' plak, e len rrugën e Tij,
Kur qi lutej Ai Muhammed Mustafa,
Pahtim i ep ymmetit t'em edhe safa.

«Kush do të don prej xhehennemit nexhât,
E të bien Pejgamberit salvât.»

..

Kur leu Ky Zat Ehli-Meqja pa hilafë,
Qaben at' nat' gjith e pan' tuj bâ tavafë.

Sexhde bâni Qabeja u çue në kambë,
Hiç do nji gur në tok' nuk i ra, gjith e panë,
Edhe qoshja qoshes i jepte selam,
Sonte leu e erdh nji zotni tue thanë.

Qabeja thirri e foli m'atë ças.
Sonte ka lé Dielli i gjith Dynjás.

Pa fes e pa kpuc! në kamb' vijn sáf sáf,
Ka me na bâ ymmeti neve tavaf.

Qi na pastron zemrat t'ona nji Resul,
Edhe prej anmiqve na pshton Aj Resul.
Edhe shejtanat të gjith mahzum u-ban.

Thirri nji zâ prej Qiellit me i përzân.

Gjith ç'ka qe haps e i lidhun u 'ashue,
Zemra gjithkuj gjet rahat e u shendue.

Katërdhet vjeç Aj Muhammed kur u bâ,
Taxha Pejgamberllëkut Atij j'u dhâ.

Edhe Kurani me Xhibrillin ke Aj,
Me j'u ulun ajet ajet j'a filloj.

Emri Zotit gjith s'i bânte iktiza
Ndër njizet e tri vjet tamam u bâ.

Edhe se sa myëxhizate tue bâ
Ashiqare të gjith alemi ja pá.

Hije s'bânte aj mybareq shtat' i Tij
N'tok' s'i binte prej ndriçimit Nuri Tij.

Edhe përmbi krye i rritnte nji rê,
Hije i bânte, ku do shkante me të.

Kur i luente buzt' e Tij ndritçin si Hân,
Por si Dielli e ndrigojsbin gjith dynjân.

Prej ndrçimit dhambvet si kokra inxhi,
Gjylpanën natën e gjinte plak e 'j ri

Edhe kur ja luente era ata flokë,
Mbushej me nji er' si myshku Qiell e tokë,

Kur pikonte n' tok' mybareq djersa Tij,
Binte drandofillja prej djerzevet Tij.

Dhe prej nurit parzmës Atij mybareq
Natën ecshin rrugës të ri edhe pleg.

Molli nji hurm vet me dor' Aj Padisha,
Bini e u rrit m'at sabat kokra i dha.

«N' kjoft se do me dek' e me shkue ma imân,
Bjer salavat mbi Muhammed Mustafân».

Miraxhi i Hazreti Pejgamberit

Eja, ndigjo, ndër Qiellna si â njitë (!)
Në qofsh ashik n'zjarrm t'ashkut mos u digj!

Nji e Hanë mbrama baber merrni ju.
Nat' e Kadrit ajo nat' kishte qillue

Hem Aj Padishahi gjith dynjas u çue,
N' shpi të Ymmehanit at nat' kishte shkue.

Ne pa kujtim Aj Resul atje qelloj,
Në xhennet Xhebrailin Zoti çoj.

Të qëndisun, tha, merr nji taxh' e nji qemer,
Edhe merr ti nji Burak fort mutchor.

Aj Habibi mbi atë të vijn nji herë,
Arshin edhe Qyrsin le t' a bâju sejrë.

Xhebraili shkoj në xhennet si j' u tha,
Tue shatit' katërdhet mij Burakë i pâ;

(!) masa - E pishun, te hiasun, te hiet.

Ndër ata Ky shef nji tuj qamun me lot
S' hante, as pinte, as s' i kish mbet' kyvet,
Syt' i rrjedhshin gjak Burakut tue që
Prej merakut mushkënit i ishish shpërndá.

Xhebraili, ç' ke, qi qan. këtij i tha,
Ç' të ka gjetun ty, me kët hall qi je bâ

Shokët e tu han e pîn e bâjnë safâ
Ti pse gjimon shpirti i jot e çka dó?

Thâ Buraku tash katerdhet mij vjetë,
Kam merak, nuk ha as pí, as s' di me fjetë.

Ndjeva nji zâ, kah thirri, un hiç s' e dí,
Ç' m' at zaman nuk di ku jam as di si rri!

«Ja Muhammed!» tue thirr e ndjeva un,
Sahibit emuit ashik ju bâna un.

Zêmra jeme prej marakut mue m' a shkrí,
Halli jem si ka me qëuun nuk e dí,

Sa do qi po m' shef në xhennet mu qi rri,
Zjarrmin e xhehnemit jam tu' j pâ me sy.

N' mos u pjeksha une me at Padisha,
Shpirtin e shtatin do t' e baj un fidá

Xhebraili, prap atij i tha: ej byrak,
Zoti muradin t' a dha, mos bân marak.

Kushdo qi t' bâhet marakli n' dooji gjâ,
Akibet Zoti e përpjek m' at, qi do.

Xhebraili, eja shkojm' atij i tha,
Zoti, zêmres t' aude, melhemín ja dha.

«Kush të don prej zjarmit me pshutue dit' e nat,
Pejgamberit le t' i bien salavat».

**

Xhebraili muer Burakun m' atë ças,
Erdh, edhe ja prû Muhammed Mustafas.

Ja Muhammed, ty Zotyn të bân selam,
Hatri i Jot ç'ku të don, tha, t'a mbaron.

Zoti urdhënoj e tha të vijn me pa
Arsh e Qyrs hem edhe Mue ja Mustafâ!
Ty të kallzon sonte gjith ç' ka jeretis,
Dhe të distohet Xhemal' i Perëndis.

U dha zâni, sonte shkon aj Padishâ,
Arsh e Qyrs në Qiell Aj njetet me pa.
Tetë dyert e xhennetit jan' çil' edhé,
Rahmeti Zotit në Dynja sonte bjë.

Eja e shkojm' në Huzuri-Manet
Atje po t' presin se sa shok' qí do Ti.
T' pruna 'j Burak prej xhenetit, pa ndigjò,
Zoti të throt Ty me shkue ja Mustafâ.

Aj Mybareq prej vendit m' at ças u çue,
Edhe taxhën plot me madhai n' krye e vue.
Hyp Burakut Aj Muhammed Mustafâ,
Xhebraili përpara kallauz ju bân,

Sa çil e mbyll syt njiher', Aj Padishâ,
Në Kydsi-sherif' erdh e-ja mbrini, e pa
Shpirtat e Pejgamberve gjith, kur e pân,
Para i dolën edhe shum iqram i bân.

Doli në mihrab të gjith tabi ju bân,
Gjith atyne prini e j' u bân Imam.

Fali dy reqat nemaz Aj Padisha,
Perëndija emër ashtu kishte bân.
Tuej sbetitun atë nat' nuk ndëj nji herë.
Dhe të gjith eflaqet Aj i bân sejrë.

Për gjith vend ka nji mënyr hiqmete pá,
Deri ja mrriti në Sidrei Mynteha,
Aty rrinto Xhebraili, Aj Meleq,
Qysh se ishin jeretisun nand feleq.

Xhebraili ndëj aty e zâni vend
Zoti, tha, m'ka porositun ktu me ndëj.
Une mâ ndej s'kam haber para me prí,
Edhe un kta rruga me shkue, nuk i dí
Xhebraili, po ndigjo, 'tha: «Ej Habib!»
Tine vetem mos mendo se je garib.

Zoti për Ty jeretis ka nând feleq,
Xhennet e hurí e insan, e meleq.

Deri njiktu une me ardh e di tamam,
Une mâ ndej me kalue, haber nuk kam.
Njikshtu m'ka bâ emër mue Aj Dhylxhelâl,
Mos me çil krah une mâ ndej mos me dál.

Sa nji zer-re më kalue kndej përpara
Fund e maje digjem un ja Mustafa.
Qysh n' ezel tha ashku më vjen tuejm' u shtue
Edhe un u dogjo ma-ndej me kalue.

Xhebrailit, hem i tha Aj Padishâ,
Tash njiktu rrim, me kalue izën nuk ka.
Për Zotin, qi s'kemi qenë e na ka dhanë.
Për hatër t' Tij ka jeretis gjith Dynjanë.

Zoti na ka çue né nji Padisha.
Hiç ndonji ymmet s'e ka pas përpara
Kush të két marak edhe ashk' per nji mend,
Zoti, pa shybo nuk e djeg at në zjerrm.

Kush do qi rrugën e ashkut do t' lanë.
Zoti, xhennetin, atij ja bân haram.
Aj, qi s'ka ashk m' At Muhammed Mustafâ;
Hiç a ka uzdash me sy xhennet me pa?

Mos e mendo nji njeri qi t' két merak,
Shpirtin me dhân, belqim asht nji send i pak
At, qi ka ashk, as s' e njef ti hiç nji send?
Kryet, me lân' belqim s' asht as ndonji sênd.

«Nën bajrakt t'Tij hasher m'u bâ n'Aresât,
Aj: qi të don, le të bien salavât.»

Me Xhebrailin tue e fol m'at meqan,
Erdh një meleq përpara i dha selam,
Aj e mori Pejgamberin m'at zaman,
E pruni prej Sidreje Aj Mustafân
Në Qiell meleqt ibadet tue ba
N'gjith e cilin ka një myr' t'at e pá.
Nj' a disa shyqyr disa Subhanall-llah,
Cili thonte Lahilahe il-llah-llah.
Disa n'kamb rrijshtin ibadet tue bâ.
Nj' a disa rrijshtin në sexhde daimâ.
Disa tuj livdu' At qi ka jeretís,
Disa ishin déj prej ashkut Perendís,
Ehli-qiellës të gjith dolën n' selam,
Mustafas madhnó e shum iqram i bân.
Mir se erdhe ja Muhammed Mustafá,
Gjithnji ka nj' i thojshin Atij Padishá,
Miraxhin të gjith një-ka-nji ja uruen,
Po edhe Taxhen e Madhnóis j' a uruen.
Nuk j' a ka rrit' përpara Teje ndokush.
Kti deuleti nuk qe laik hiç dokush.
Gjith nj'ata hiqmete Aj i pa temis,
Erdh e ja mbririti n'hyzur të Perendís.
Bisedoj pa harfe me at-Padishá,
Zoti, qi ka fol' me Të shybhe nuk kâ.
Zoti: «Ej i dashtuni Jem, urdhënoj,
«Aj, qi ke dashtun Ti me shpirt, Un jam Aj.»
«Dit edhe nat, vend nuk xân' tue thanë.»
«T'ishte qi t'a shifshe un Xhemalin t'And.»

«Eja ej i dashtuni Jem pa ndigjo.»
Une gjith hallkun Ty qole t'a kam bâ.»
«Ç'do murat qi t'kesh Ti une t'a mbaroj.»
«Edhe një derdit njimij derman t'i báj.»
Tha Muhammed Mustafaja m'at zamam:
«Haznet e qerimit t'And mbarim nuk kan.»
«Aj zaif ymmedit Jem si ka me qenë.»
«Madhnija Jote për mbi ta bast qerem.»
«Nat' e dit' tue bâ gjynab ymmedi Jem.»
«Frik e kam vendin qi kan' me pas' në zjerm.»
«Aman ja Rab, një ky ásht haxheti Jem.»
«Ke Tij makbull për me qen' ymmedi Jem.»
«Thirri një zâ prej snës së Perëndís»
«Gjith Dynjan, për Ty, Un e kam jeretís.»
«Kë të duesh Ti për ymmed, aj ka ilaçë.»
«Ja Muhammed, gjith çkalype un t'a dhaçë.»
«Emmetit t'And Un ja kam dhanë ej Hab b»
«Xhennetin atyne ju kam bâ nesib.»
«Pa ndigjo Ti ej i dashtuni i Jem.»
«Kjo qi po lyp Tine s'ásht asgjâ një sënd»
«Une të dashtun Ty t'kam bâ ej Resúl.»
«Une Ty rixhan esi s' t' a báj kabull!»
«Zatin t'Em pasqyr ja kam bâ syvet Tú»
«Emnin t'em me emnin t'And e kam afrú.»
«Ja Muhammed Mustafa Un mir' e dij.»
«Mu Xhemalin tue m' a pá kurr s'ngihe Tij.»
«Laqin shko e thirr në iman' rob' e Mij»
«Ta, qi t'u bâhet nesib me Më pá me sy.»
Me emër të Zotit erdh Aj Padisha,
N'shpi të Ymmehanes drejt Ai erdh e rá.
Ç'i kish bâ vaki e kish pa Aj hyner,
Gjith sahabave si erdh i dha haber.

Dhe sehabet gjithë ke Aj Zât u afruen,
Miraxhin të gjithë një-ka-një j' a uruen.

Na të gjithë qolet e Tu e j Shahi jonë,
Ej ndriçimi zemrave e j syve t'onë.

Për me qen' ymmeti Jot mjaft kemi na,
Na maston në kjo Madhni ja Mustafa,

*«N'qofsh se do me gjet' selamet n'Aresât,
Mbi Muhammed Mustafan bjer salavat».*

Ndrimi i Jetës së Pejgamberit t'onë Alejsselam

Le t'ndigjojnë t'gjithë Besimtarët si ka shkue
Prej dynjaje Ai Resul jetë si ka ndrrue

Me të vërtetë në Dynja u dha haber,
N'Ahiret teshrif po bân Aj Pejgamber.

Vakti me lan' këtë Dynja, qi është jallan,
Për me shkue në Xhennet Aj Diell e Hân.

Kur u bân gjashtdhjet e tri vjetsh Aj Emin,
Xhebraili me emër t'Zotit j' a rrin.

Fort me një styr' t'qeshun le' u porsî Hanë,
Erdh ke Pejgamberi Alejhisselam:

«Ja Muhammed Ty Zotyn të bân selam:
«Une jam n'ishtijak t'And urdhënon.»

Kur e pa Xhebrailin Aj Padishah,
Zemra fort mahzun Atij m'at çast ju bâ.

Prej mybareq syve lot pikoj në tokë.
Dhe aty gjithë ç'ka qilluen qan me lotë.

Ashtu mahzun hyni n'od Aj Padishah,
Hazreti Fatimeja mahzun e pa.

Kur e pa Fitimeja urdhnoje e tha:

«Ç'është ky paqejflek ç' hall ke e j Baba!

«Gjë nuk kam ja Fatime mos bân marak.»

«M' Zotin m'u pjek shpirti Jem ka ishtijak.»

Dit për dit adet si kur e kishte ba,
Erdh Bilali, për me thirr' At Padishah.

Erdh i tha «ja Mustafa ç'ka urdhënon?»

Vakti për me fal' nemaz është bân tamam.

Urdhnoje e i tha Bilalit «Ej Letif!»

«Dije sot qi Une po jam fort zaif.»

«Shko Ti te Hazreti Ebabeqiri.»

«Thuju As-habve t' ujdisin Atij.»

Kur e ndjeu Bilali këtë fjal', qau me zâ,
Ndër sabahet erdhi, këtë haber e dhâ.

Dhe sababe fort të gjithë mazun u bânë,
Syt j' u rrodhën gjak e lot me shumë figanë,

Shkuen ke Pejgamberi ashtu gjithë si qenë,

Për me ankue, halli jon' si ka me qenë.

Shkuen e gjetën At mybareq fort zabun,
N'hak të dinit porositi sende shumë:

«Une po ju porosis ju me m'a mbajtë,
Pse me shku' ndër shok t'mi po kam marak.»

«Një emanet zoti çu-e qi m'a kâ»

«She-ri Sherifin emanet po ju lâ.»

«Mos t'ju rrëj Dynjaja fani shpejt qi është»

«Kapui nj'at qi daima bakî qi është.»

«Dekën gjithë e cili nefs ka m'e kerkue,»

«Zotit amanet ju kam lan une jue.»

Ndonji pun' laik qi është nuk kemi na,
Veç gjynahesh s'kemi tjetër ja Ilah.

Nefsit i kemi ujdisin pa hudud,
Halli jon' nuk dijim si bëhet ja Vedud.

Ti more i mjer' veni veshin e ndigjo!
 A s' endien se ç'ka thot Aj Padishah.
 Zoti kaq fort tue madhnue Atë Zát,
 Akiber Aj prej exhelit s'gjet mexhát.
 Nj' asi far Zotit «t'i báj malet florí»,
 Zoti ka urdhnue i ka thanun Atí.
 Prej rahatllekut ndonji send në dunjá
 Hiç s'e ka bâmun kabull Aj Padishah.
 Hângër ka buk' elbit Aj gjall sa me rrënue
 Edhe ka vesh' kmish me bar sa m' u mëlue.
 Zotin pa pushue e dhiqër tue bā,
 Dhe i ka bamun shyqyrin daimá.
 Me 'j diftue hujet e Tija nuk á sënd,
 Perëndija mbi Të ka bā shum qerem.
 «Kush të don me gjet' selamet n' Aresát
 Pa pushue tue qa me lot t'bin selavát»

* * *

Eni, fort me shum firak e t'a ndigjojmë,
 Edhe tue qamun me lot kurr' mos t'pushojmë.
 Kushdo par At Padisha, qi qán me lotë,
 Zjarrmin ej xhehnemit e fik akibetë.
 Nj'aj qi sot prej lotve tue qá gjá nuk shef,
 Nesër Nurin e Xhemalit aj e shef.
 Xhebrailin bāni emër Aj Ilah:
 «Shko me Azrailin ke Aj Padishah»
 Azraili erdh në der' e bāni zā,
 Thirri lark «Ej ehli bejti Mustafa!»
 «Un në shpí mbrend për me hy izën a ká»,
 At mybareq Nur Xhemalit për me pa?»
 Hazreti Fatimeja thot «Ej Arab»,
 «Baba fort pa qejf po ásht, i jep xhevap».

«Ej Arab ti ç'ke me tē po due me ditë»,
 «Na n'hall t'oaš jemi tue qá nat'e ditë».
 «Une me shkue nuk ndigjoj» kyne i tha
 «Une pa pamun me sy At Mustafa».
 «Ti, ç'ka jé» thot Hazreti Fatimeja,
 «Qi s'ndigjon prej dere m' u bjek, Ti» i tha.
 «Une jam ja Fatime nji katundar»,
 Emër m'ka bā, për me ardh' Aj Dhylxhelal».
 «Çare nuk ka, kam nji pun'mbrend
 [për me hy»,
 «Ashiku me at'qi do m' u pá me sy».
 «Ej Baba 'jjem: ç'ásht ky niri pa aman?
 «Mbrend në shpi don për me hy me shkue
 [s'ndigjon!»
 Aj Resul i tha: «Ej i dashtuni Jem!»
 «Katundar ásht ti a kujtove njimënd?»
 Asht nj' j qi mamuret i bān viranë»,
 «Edhe nj'aj ásht, syt me rrjedhun lot'i bānë!»
 «Miq e shok'e motër e vlla, qi i danë»,
 «Bab'edhe nan'fmit jetima, qi i bān».
 «Prej Si dekën gjith ç'ka ka shpirt e kërkon».
 «Për me marrun shpirta, shetit' gjith Dynjan!»
 «Emnit Azrail i thon, t'vín, thuj Atí!»
 «Pshtim nuk ka kush prej Si insan as xhin!»
 «Hazreti Fatimeja, derën j'a çil»,
 «Mbrend në shpí at'hera hyn' Aj Azraíl».
 Kur e pa, urdhnoj e tha Aj Padishá:
 «Mir se erdhe, ej Meleq, dhe merhsbá!»
 «Për zijaret erdhe me m' pamun Ti Mue?»
 «Jo se me M' marr shpirtin, Zoti ka urdhndue?»
 «Për zijaret erdha Un ej Fat madh!»
 «N'qofsh, qi jep izën edhe shpirtin me
 [marr!»

«Zoti emër mue m'ka bā, ja Resul»,
 «Bāni ta-at gjith se si t'don Aj Resull»
 — Emrin e Zotit në vend, çoje i tha —
 Ja Azrail, Un ke Ti kam një rixhā:
 «Ymmetit t'Em, kur t'i vish, fort me kadal»
 «Shpirtin e atyne me t'mir' me m'iu marr».
 «Zahmetin e ymmetit t'Em Mu m'a jep»
 «Mos me m'i dhanun Ti zor, bān merhamet!»
 «Zorin e tyne Un e hjek, po ndigjo!»
 «Ja Azrail, prej Teje s'due tjetër gjā».
 Prej anës së Perendís thirri një zā:
 «Ja Muhammed! urdhënoj Zoti e tha:
 «Gajle mos bān për ymmet Ti ja Resul!»
 «Gjith çka të duesh t'a kam bām Un Ty kabull!»
 — «Ja Ilahí, haxheti Jem mbi ymmet»,
 Aman ja Rab, mbi'ta bān Ti merhamet!»
 Kur u dá prej gjith sahabesh Aj Vezír;
 Krye për krye gjithve j'u tha: «Lamtumír!»
 «Lamtumir'nuri i syve, Fatime»,
 Lam-tu-mir'ymmeti Jem, dhe Aishel!»
 Hazreti Fatimeja tue qá me lot,
 — «Un po bāhem ej baba kurhani Jot!»—
 — «Gjith mysafira, i tha jemi n'dynja»,
 «Lam-tu-mir'ej ehlibejti Jem», i tha.
 «Ej sahabe, një emanet due me lán»,
 «Ymmetit t'em bani prej Meje selam!»
 «Gajle mos bāni, qi po dabem me Jue»,
 «Shpejt në xhennet keni me m'gjetun
 [ju Mue».
 «Imam Hasanin dhe Hysenin n'gjū i vu»,
 «N'Xhenneti Firdeus u pjeksha Un me Ju!»
 Mo firak shum Aj Resul i gjithësis,
 Shpirtin, Aj teslím ja bāni Perëndís.

Kur qi prej Dynjaje shkoj Aj Padisha,
 Për me rrnue azdaj ndokush hiç s'ka pse mba;
 Sado shum një njeri qi rrnon në Dynjá,
 Akibet dés, çajre tjetër aj nuk kál...
 T'kishte qenun gjā, qi vinë kjo Dynjá,
 Kishte ndëjun, s'kishte vdek Aj Padishà!
 Ja Rabbi, prej Nurit t'Atij Mustafa
 Merhamet bān prej Si né mos na largo!
 Mos me na'j fal'Zoti né gjynahet t'onë,
 Dhe Shefat-at mos me bā, vaj halli jonë!...
 «Në qofsh qi lyp' prej Si shefa-at n'Aresái
 Nat'e dit' tue qa me lot bjer salavát».

Lutja e Meuludi Sherifit

Aman ja Rab, mbi gjynahqar' bān qerem,
 Veç Madhnís s'Ate nuk kemi tjetër kend!
 Aman ja Rab, qolet e Tú na të ngratë,
 Jemi meshgul me gjynahe dit'e natë.
 Aman ja Rab, t'mangunat na'j bān tamám,
 Edhe na merr neve shpirtat me iman!
 Aman ja Rab, bān-na ne drkën kollaj,
 S'kemi një t'mirë veç qerem t'And uzdaj!
 Aman ja Rab, shani Jot me na pështu,
 Merhametit Madhnís s'Ate jemi sbtruc!
 Aman ja Rab, bāna çajre né të mjerë,
 Veç derës t'Ande nuk kemi ndonji derë,
 Aman ja Rab né, e kush na bān dermanë,
 Veç Tiae, qi s'kemi qen'e na ké dhanë!
 Aman ja Rab, halli jon'si ka me qenë,
 N'qofsh qi Tine për mbi né nuk bān qerem!

Aman ja Rab, Ti, qi na ké jeretis,
 Edhe n'Ahiret né mos na horlladis!
 Aman bâna çajre né Ti ja llab,
 Veç Teje, qi na pështon, tjetër nuk ká!
 Ja Rab, e në bafsh azab bâa qolet Tue,
 Né me na fal, rahmeti Jot's'ka t'marue!
 Gjynahet e qolevet Tú ç'kan'me qënë?
 Në qerem t'And ata nuk jan'as nji sënd!
 Aman ja Rab, falna gjynah'e hatá,
 Per hatër t'Atij Muhammed Mustafá!
 Aman ja Rab, bana prej ymmetit Tij,
 Edhe na bân hashër nën bajrak të Tij!
 Pejgambert tjer'thrasin nefsà, veç atì,
 Aj thërret: «Vah ymmeti vah ymmeti!»
 Kë të don'e t'bâja kabull Aj për ymmet,
 Shybbe nuk ka, aj selamet ka me gjet!
 Edhe për hatër t'atyne eulija,
 Qi pikojn'gjak syl'e tyne tue qá!
 Shife laik qoleve Tu ja Myxhib,
 At bukuri Xhennetit na bâu nesib!
 Edhe na bân prej atij qeuther me pi
 Dhe në Xhennet për me ndejun me hyri!

Sidomos mbi sta katër, qoft salat,
 Qi s'i jan' dá ndëj me Të kan'dit'e natë:
 Hazreti Ebabeqir edhe Ymer,
 Ndër sahabe Ata kan'qen' myteber!
 Hazreti Osman e Hazreti Ali,
 Edhe për mbi Al'e Ehibejt të Ti.
 Razi qoft' prej gjith ymmetit Aj Myin,
 Rahmet'i Zotit përmbi né exhmein!
 Edhe për mbi Enbija e Murselin,
 Vel-hamdu lil-lahi Rabbil-Alemein!

PARATHANIE E MEULUDIT

Prej Auktorit

Bismi-lahi thaç' me izën t'Perendis,
 Dhe me ndihm t'Zotit, qi na ka jeretis.
 Xûna me shkrumun nji meulud Un, si ká
 Ardhë n'Dynja Aj Muhammed Mustafá.
 Kha si ka lé Aj Habibi Perendis,
 Dhe disa sende në hak t'Muslimanis.
 Dek'e Kijamet e Hasher dhe disa,
 Sende shum mî né, qi vaki kan'me bâ.
 N' gjuh të Shqipes kam qellim un me i tregue

Disa njoftime të domosdoshme
qina lypsen

Eni, le t'i bëjm' shyqyr shumë Perendës (!)
Që s'kemi qen', neve na ka jeretis.
Gjithë Dynjanja nuk ka qenun, Aj ka qenë,
E ka jeretis, ka bamun me qen.
Një Asë Zotit është Aj, që s'ha, as pi,
Edhe qinim' Aj kur nuk ka as vënd, që rri.

Një njeri që Zotin frigë hijë nuk e ka,
Për me hye në xhennet uzdaj s'ka pse mba.

Ditë natë në sexhde me ndëj me kry' në tokë,
Jo me hangër sa'j xë barku porsë lopë.

Gjithë kta nëmetë që na'jka bë ihšan,
Nuk është mynqyn me'jkallxue me lisán.

Mend e kyvet, sy e vesh e dorë e kambë,
Mnyr' nëmetesh neve na ka bë iqramë.

S' është bajram për një atë që hjek salltanet
Por Ë për një ata, që mendojnë me dekë.
Nuk është bajram m'u sallnis e me shtetitë,
Asht për një at, që Zotin ka frik'nat'e ditë.

S' është bajram, por me mendue me han-
[gër vetë
Por Ë për një atë që jep për Ahiretë.

As për një atë që s' di hallall e haram.
Por Ë për një ata, që desin me iman.

Gjith t'a dijmë i miri pes'bajrame ka,
Njëni një ajo dit' që nuk punon gjynah.
Edhe një ajo dit', që është Bajram tamam.
Me Imani-Qamil aj des e shkon.

Edhe prej xbehenemit kur t' bëhet emin
Për xhennet hyqym, që u bë, kur t' a dën.
Edhe kur të hyjn' në Xhennet, asht bajram,
Me Xhemal të Zotit pes'bàhen tamam.

Ehli-imani një ata bajrame ká,
Se ktu nuk është për me bë qejf e safá.

Kta të Dynjas jenë për me marr'ibret
N' hatër me i prù derexhet në Ahiret.

Ja përgjasim, kur të dalim n' Aresát
Një atë dit' që do të njallen robt e ngrát.

Cili tuj që cili fort shëud ndër atllár,
Cili veshun, cili zhëshun ka me dál.

Cili përmbi krye tuj ecë ka me dá
Cili pa dor' cili pa kamb ka m'u njáll.

Nuk e mendojmë halli i jonë si ka me qenë,
Ç'kemi pa bë si na xë vendi në vend.

Në në Dynja Zoti na ka jeretisë,
Për Ahiret me ju lutun Perëndisë.

Dekën fort e Ahiretin me mendue,
Gjë më afër se atá mos me afrue.

Fort axhaip hallku gjith paska me dekë,
Ti more i mjer' mendo pak për ahiretë.

Jose ti far zatit kurr nuk ké me dekë,
Belqi gjith Dynjajá për ty ka me mbctë.

Ja Rabbi Zoti përmbi né bëft qërem,
Pa u djeg na drù se çarje s' ka me qenë.

S' jemi tuj bë ndonji send për Ahiret,
Mbi gjynahqar veç Zotin bëft merhamet.

Zoti, për me i fal' gjynahet robt t' vet,
Kur të bëjn' murad një send e bân sebeb.

Na ka dhân' prej më të dashtunit ymmet,
Ka me bë inshalla Zoti merhamet.

Dhe shefa-at aj Muhammed Mnstafá,
Sa do që kaq fort gjynahqar jemi bë.

Kë të dojn' e t' bëjn' kabull Aj për ymmetë,
Shybbe nuk ka, aj selamet ka me gjetë.

Hall'i jonë si ka me qenun n' Ahiret,
N' goft që nuk na bân kabull né për ymmet.

Mos me na 'j falë Zoti né gjynahet t' onë,
Dhe shefa at mos me bë, vaj hall'i jonë.

Hallet e Vdekjes

Madhnija e Zotit sikur ka urdhnuë,
Dekën gjith e cili nefis ka na'e kërkue.

Vjen një vakt, që gjith nefest bëhen tamam,
Mallin e gjân edhe Dynjan kuej t' ja lam.

Dekës hiç ilaç, s' i kan gjet në Dynja,
Kur t' i vin exheli hiç derman nuk ka.

N'dash t'a vrasin n'dash t'a mbysin s'des gabim.
Një exhel është, derman nuk ka kur t' i vijn.

Kur të bëhet hazër me dek'aj i mjerë,
Azraili shpirtin vjen për me ja xjerë.
Vijn' melekt e rriskut e trefesve t'ue,
Vijn'thon' rrisk e nefesit t'jan' mearue.
Gjith Dynjân na sot për ty kemi kërkne,
Nji nefes nuk kemi muftun me diktne.
N'qoft i mirë melekt e rahmetit i vijnë,
Xhilver tuj bënë vijn'ata ke kryt e rrinjë.
Muzhde tuj dhanë dhe nimete shumë i bijnë,
Prej lezetit tyne shpirtin biç s' e dijnë.
Mo melek' t'azabit vjen në qoft i keq,
Shpirtin e atij ja merr me shumë ezjet.
Zoti na ruajt ashtu tuj qenë m'atë háll,
Shejtani vjen imanio për me ja marr,
Vjen e rrij ke kambët karshi aj mel-ûn,
Mo uji mashtrap plot me uj vjen e ja lûn.
Prej hararetit i ndigjen mushkënit,
Kush e ka at uj në dor' s mundet me dit.
Lyp' me pi uj prej atij d nî-du-hann,
T'jap me pi, thot, ti si them un n' daç me thanë.
Shejtani i thot atë thuj Zot nuk ka,
Din e Pejgamber e m'u njall, mâ nuk ka.
N'qoft njer'i keq thot edhe ky si tha aj,
Uj e gjith t'mirat në zhehonem, diq e shkoj.
Tobja kabull nuk i bëhet m'atë háll,
Shpirti kur t'i vijn atë n'fyt, për me'j dâl,
Pa iman, aj, qi te dal prej k'aj Dynjâ,
Fshir e ka aj kur selamet, s'ka me pá.
Myzhde aj qi është i mir'ehli iman,
Mëndja biç s'i luen, Shejtanin e shân.
Zoti jem është nj'aj, qi na ka jeretis,
Edhe dîni jem është dîni Perëndis.

Ka m'u njall hallku të gjith në Arcesat,
Dhe kijamet ka m'u bënë, i ep xhovap.
S'ka ç'i bënë Shejtani, kur bëhet me dijtë,
Thon mashtrapën, ikën e shkon tuj bërtitë.
N'qoft qi ka dek, aj me iman edhe mirë,
Dor'më dor'melekt e njesia deri n'Qillë.
E shetisin ndër qiellna e n'Xhennet,
Prap ja bien shpirtin aty ku ka dekë.
Aj, qi des e shkon me iman n'Ahiret,
M'gjith e cilin vend selamet ka me gjet.
Prej Dynjaje, n'qoft qi del aj pa iman,
Rujna ja Rab, prej Qiellnash e përzân.
Deka është uji send i fshir si asnji gjâ,
Aty dihet balli jon'si ka m'u bënë.
Zoti, qi punon dërojt, hatër nuk ká,
Me mendue pak, mund t'a shofsh edhe n'Dyojâ.
Padishah të jetë zengjin makar Myshir.
Do t'a zhdeshin lakuriq në teneshir,
Sa do shumë eulad'e mall e t'jet zengjin,
Gjith barabar hyjn'në vorr me uji qefin.
Kur të desin ashtu tuj qen' në dyshek,
Bâhon mahzun akreba e miq e shok.
Nji melek prej deke veqil këtë e thërret,
Çile gojen çka të gjet tash, pse s'po flet.
Ku e ke ti at kyvet more i shumë,
Ç'ka t'a bani shtatin t'and sot kaq zabun?
A ti Dynjan, a Dynjaja t'mujti ty.
A e mblodhe mallin ti a malli ty?
A o le Dynjan, a Dynjaja t'la ty.
A ti Dynjan a Dyojaja t'rrëjti ty?
Kur t'a vejnë në teneshir hem për m'e lã,
Gjëuë prap deka aty thërret uji zã:

Un jam nj'ajo dek'qi dit'nat'jé mundue,
 Mall e gjá, pare e nám, për me fitue.
 Barabar me shpirt t'i nj'at send, qi ke dashtë,
 Shif me sy tash hasmit t'and ia lé miraa.
 Kur t'a marrin o t'i thon'shpis elvidá,
 Gjenë prap deka aty thërret nji zâ:
 Un jam nj'ajo dek', qi shpin t'i báj harabë,
 Edhe qi t'i báj perishân nan'ë babë.
 Un jam nj'ajo dekë qi ku t'vejsh un të gjëj,
 Gruen të vëj edhe fëmít t'i lá jetim.
 Edhe në vorr kur të hyjn thërret nji zâ:
 Ku i ká eulad'e mall, tash kuj ja lá?
 Fol e qeshu ku i ké ti miq e shokë?
 Pse po rri ti kaq zabun sot mbrend në tokë?
 Un jam nj'ajo dekë qi miqt t'i báj azabë,
 Vorret ma-mur, qi i báj qoshket harabë.
 S'ka ç'i bân kush, atë deri n'vorr e çojn,
 Aty gjith kthehen në vorr e vetëm e lân.

Hallet e vorrit

Natën e vetme Zotyn n'a e bäft kollaj,
 Veç qeverimit t'Zotit, s'është tjetër uzdaj.
 Vorri nuk njef këud të madh as padish,
 Kushdo qi t'i vijn s'asht aty veç nji All-llah.
 Nuk i vijn'eulad'e mall as akrebá,
 Vetëm mbetën n'dasht zengjin n'dasht fukarâ.
 Ku e ké lân, Zoti thot, mall e euladë,
 Hiç a lé mendue në dynja për kët natë?
 Mjaft na maston aty vetëm me të lan,
 Shok e vëllazën qoshe m'qoshë i kërkon.

Ashtu tuj qen' t'mjerin s'e lau m'atë hallë,
 Vijn dy melek'ç'ka punue me e báj sualë.
 Tokën tuj çá, Mynqorejnt vijn' nepër tokë,
 Prej shiddetit tyne dridhet qiell e tokë.
 Pvesin, kush është Zot e Pejgamber' i jot,
 Kibleja jote ashtu dhe din' i jot.
 Kan me pvetë për gjith nefes ku i ké harxhue,
 Edhe sa ké ndëj në dynja ç'ké fitue.
 N'qoftë i mirë, pa adonji zor i jep xhevap,
 Edhe vorri i zgjanohet p' hesap.
 Vijn'amelet e mira qi ka punue.
 Shok' i bāhen vorrin kau' me ja ndriçue,
 Ashtu dhe nji penxhere kan' me ja báj,
 Aty pari vendin n'xhennet ka me pá.
 Në qoftë gjynahaqar e i keq s'mund t'jap xhevap,
 Aty kan' m'e bāmun melekt fort azapt.
 Vetëm të mjerin edhe në terr do t'a lanë,
 Shtatin e tij krymb e gjarpinj do t'a hanë.
 Në xbehenem vëndit me pa nji gropë i bájne,
 Dhe e shtërngon vorri, pluhun do t'a bájne.
 Hallet me 'j k allzue nji ka nji bájne nji vjet,
 Mā e mbramja ka me kaptis kijamet!...

Shëjat e Kijametit

Kijameti dit' për dit' vjen tuj afrue
 Dhe nishanet për kijamet tuj zbulue.
 Padishahi gjith dynjas Aj Pejgamer,
 Për disa nishane ka dhanun haber.
 Gjith sikur ka urdhënue Aj Padishah,
 Shum nishane t'vogël janë tuj báj ixhra.

Grat' si trimat, trimat m'u vesh porsi gratë,
Pciashet gjith dynjaja mbushet me fesatë!
Morhameti çohet, qarin por mendon,
Mbas Dynjaje Ahiretin e harron,

Ka me dal Dexhali ahetit gjith Dynjao,
Mjer gjynahqaci, se t' mirit s'ka ç' i bân.
Hazreti Isaja në tok' ka m' u ul,
Prej si Dexhali shkrihet si krypa n' uj.

Mbyt Dexhalin, t'pafcut s'ka me idhan aman.
Bau izhra sher-i sherifin m'at zaman.

Nj'a disa dit' në Dynja ka për me ndëjë,
Dhe njerzija fort rahat ka për me qeë.

Dab batyl-erdhi, një hajvan, ka me dal,
Ashtu dhe Jexhuxh e Mëxhuxh kan' me dal
Zor, me rujt imanto per at qi mendon,
Edhe dielli ka me lemun kah prëndon.

Kah prëndon, Dielli kur t'lejo, Zot na ruj,
Tobja mâ kabull s' i bahet hiç ndokuj.

Zoti me madhni të vet ka me urdhëue,
Prej anës s' Jement një er'ka me çue.

Ka me mbytnn gjith ç'ka është chli iman,
Nj'ata qi s'kan far' feje, ka per t' i lân.

Mâ sherlit e gjithve ç'ka është joretis,
Kijamet për mbi 'ta ka me kaptis.

Gjith ç'ka është joretisun ka m' u shkri,
Edhe Dynjaja të gjith bëhet fanis.

Qiell e eflaqe kan për m' u riënuë,
Uj e det kan për me shtër e m' u mbarue.

Gjith qiellnat copa copa kan' me rá,
Fush' e male gjith barabar kan m' u bâ.

Ka m' u bâ i pá qën' ç'ka është joretis,
S'ka me mbet' kur kush i gjall veç Perëndis.

Rri harap' Dyn-jaja pa kërkënd të gjall,
Katerdhet vjet ka me ndejun n' atë hall.
«Për kë asht sot mylqi? Zoti urdhënon,
«Për Zotin është!» Vet xhevab ka për me dhan.

Hallet e Hashrit

Katërdhet dit' pa pushue kur bjo shi,
Prej vorrve gjith si bari kan me bi.
Para gjith-kuj emër emër bân Aj Dhylxhelal,
Kater melek ma përpara ka me njall.

Emnat e ktyne melekve: Xhebrail,
Miqail e Israfil dhe Azrail.

Urdhënon Zoti e thot: ja Xhebrail,
Shkoni e jepni haber atí Halil.

Taxh e petka prej xhen-netit edhe merr,
Ti byrakun çoja ati Pejgamber.

Vakti për m' u çue, thuj' është bân tamam.
N' hije t' Arshit, për me ardh', bân Selam.

Me emer të Zotit shkojn kta katër vet,
Vorrin e Pejgamberit nuk din m' e gjet.

Xhebraili tuj kërkue me gjith shokë,
Shofin një nur prej Qiellit deri n' Tokë;

Vijn ke Aj Nur edhe thërrasin me zâ.
Perëndija t' bân selam ja Mustafa.

Ja Muham-med çou, se Zoti ka urdhënuë,
N' hije t' Arshit Ty të bân emër me shkue.

Çohu e fshin dhëa me dor' Aj Padisha,
Pvet per ym-met, Xhebrailin ku e ka

Pejgamberi çohet e shiqon Dyn-jan,
Hiç ndonji sënd nuk e shef si e ka lan.

Prish Dynjaja, bâ harab, kur shof me sy,
Shof byrakun edhe melekt për mbi kry.
Fjal' e par' qi ka me fol Aj Mustafa:
Xhebrail, halli ym-metit si është bâ?
Ja Xhebrail m'jep haber ç'ka është kjo dit',
Fort po kam frik, hall' i ym-metit si është?
Xhebraili i jep xhevap, ja Muhammed,
Gajle mos bân tash Ti hala për ym-met.
Ja Muhammed, Ty Zotyn të bân selam,
Hatri i Jot ç'ka të don tha, t'a mbaron.
Mue m'ka dhanun haber Aj Dhylxhelal,
A është një dit'sot, aj qi ka dek', ka m'u njall.
N'ajo dit, qi robt të gjith bahen hesap
Edhe se sa vende kan me dhân xhevap!
Prej shiddetit shoqi shoqin s'kan m'e pá.
S'ka me 'j rá n'mend nan'e bab'e, ku i ka!
Edhe se sa shok' e vllazën kan m'u da,
Cili n'Xhennet, cili n'xhehenem ka me ra
Gjene m'at ças, Pejgamberi e pvet:
Ja Xhebrail, ym-meti Jem ku m'ka mbet?
Xhebraili gjene prap xhevap i jep,
Ja Muhammed, gajle mos ke për ym-met.
Jan bâ hazër sot për Ty ja Muhammed,
Niëmete ihum edhe hurit në Xhennet.
Xhebrailin prap e pvet Aj Pejgamber:
Ym-metin t'em ku e kam, më jep haber.
Nuk po t'pves, mu'Zoti ç'më ka bâ insan,
Por po t'pves, ym-metin t'em ku m'a ka lan?
Xhebraili Pejgamberit i bân bé,
Zoti nuk ka njall udokënd veç Ty e Né.
Hyp Burakut Aj Muham-med Mustafa,
Xhebraili rrugës i prin përpara.

Vjen e bje në sexhde me krye në tokë,
Zotit ym-metin ja lyp tuj qa me lot.
Thërret një zâ: ja Muham-med, Zoti thot:
Çou, se sot s'është dit'me ndejë me kry në tokë.
Ym-metin t'And prej xhehennemit t'a
[pështoj,
At murad, qi ke Ti, Uno t'a mbaroj.
Ke të dësh Ti per ym-met, aj ka ilaç,
Ja Muham-med, ç'ka të l psh sot, Un t'a dhaç.
Masandej hallku të gjith ka për m'u njallë,
Prej vorreve por si bleta kan'me dalë.
Gjith e cili Pejgamber ka për me ardhë,
Me ym-mete t'vet në Mahsher kan me ardhë.
Kan me dal'dymbdhet bylyqe n'Aresat,
Prej ym-metit Mustafas njimbndhet bajrak.
Gjith e cil me bylykë t'vet ka m'u njallë,
Në huzur të Perendis kan për me dalë.
Nën bajrak t'Pejgamberit vet kan me qenë,
Në huzur t'Zotit saf saf kan me ndejë.
Dielli ulet për mbi hallk ka m'u afrue,
Djersa hallkut ka me i ardhun deri n'gjû.
Cilit ka me 'jardhun djersa deri n'bres,
Cilit deri n'fyt, disave n'maje t'kres.
Kan me fluturu'qitabet por si blet,
Gjith e cili ka me shk'ke i zot'i vet
Të mirvet n'e djatht qitabet, do t'i vîn,
Ruejna Zot n'e majt disave do t'i vîn.
T'pa iman't'pafeve mbas shpinde i vîn,
S'mund t'a marrin asndokush, veç si t'i vîn.
Gjynah e sevabe gjith ç'ka kan punue,
Gjith-e-cili vet me goj'ka me'këndue.

Të gjithë azat, sy e vesh'ë dor'ë kambë.
Gjithë ç'ka kan punue, vet ispat e bājnë.
Zoti me madhni të vet ka me'j shikue,
Hilja kuje hatri s'ka per me'j punue.
Terezin në Aresat kan për m'e vë
Gjynah e sevabe kan për me'peshue.
Kur t'ja mbledhin e t'ja peshoja pun'teti,
E t'i vin sevapet m'a rand n'terezë.
Edhe n'qoft qi ka me pa azap me sy,
Shybbe nuk ka, aj në xhen-net ka me hy.
Rujna Zot, gjynahet m'a rand kur t'i vin,
Zor, selamet ka me pas, aj, mir' t'a dija.

Shefa-ati i Pejgamberit Alejhis-selam

Ndër Pejgamber, për shefa at kan me shkue,
Gjithë e cili ka nji yzër ka me prue.
Pejgambert, nefsi, thërrasin, gjithë me zë,
Veç' Ati Zotni Muham-med Mustafa;
Bjen në seahde, lyp ym-metin tue që,
Tue thirrë: ym meti va ym-metë
Mbi gjynahqar, Zoti rahmet ka me bë,
Pejgamberi shun shefa-at ka me bë.

Shefa-ati i fushnjeve mbi prindët

Ashtu tue qen'hallku gjithë tue b'a hesap,
Fmit e Myslimanve kërkojn' n'an' e bab.
Tue thirr, tue qa me lot, fort i kërkojnë,
Ju, ç'ka lypni këtu melekt, smive i thonë.

Zoti fort mit fmit i ndien tue qa,
Urdhënon: «Ja Xhebrail, ç'ka është ky zë?
«Ja Rab-bi, li mir' e di», i jep xhevapë;
«Fmit e myslimanve e kërkojn n'an e babë?»
«Ja Xhebrail», k'ërd ja urdhënon.
«Çoji n' xhen-net, se kta hesape nuk kan.»
Xhebraili, smive i thot: «eni me Mur.»
«Zoti m'ka b'a emër, n' xhen-net me ju çue.»
Duem me gjet' na, s'dim ku kemi n'an' e babë,
Pa t'a me shkue, nuk ndigjojm, japiu xhevapë.
Xhebraili thot «si ju s' jan' bab e n'anë.
«Kan' punue gjynahë; xhevapkan me dhanë.»
Nuk ndigjojm' me ardh' në xhen-net tue thanë,
S' kemi çajre sot na pa gjet' bab' e n'anë.
Kemi marrë na n' xhen-net pa n'an' e bab,
Na me pushtue ata me 'j lan tuj u b'a azab;
Zoti t'baj qerem me na j' tal' në ata,
Ose le t' na çojn' edhe në ndër ata.
Bajn' rixha tue qa me lot, për bab' e n'anë,
Zoti me madhni të vet prap urdhënon:
«Ja Xhebrail, shko në mahsher e kërko,»
«Gjej e bjeri n'an' e bab' ti ndër ata.»
«Un me qerem t' Em jau fala» urdhënon,
«Gjith-e-cilit b'anja teslim bab' e n'anë.»
Xhebraili me emër t' Zotit ja çou,
Gjith-e-cilit n'an' e bab', teslim ja b'an.
Fort shendohen, kur t'i shofin n'an' e bab'
Myzhdo për t'a hijn' në xhen-net, pa hesap.

Kalimi mbi Sirat

Hallku të gjithë mbassi të b'ahen hesap,
Dahet gjithkush edhe nisët për Sirat.

Për ku nisët, për xhehenem a për xhenne
Për çka bëhet hyqym, i japin hyxhet.
Përmbi xhehenem kurdiset Ura Siratë,
Me shum halle do t'a dalin robt' e ngratë.

Mâ e hollë se shpata, e xët porsî zjerm.
Trimj vjet posht' edhe përpyetë ka me qenë
Disa si vetima kan' me dal' atá,
Ur-Siratit hiç me sy s' kan' për me pá.

Disa maje atllarësh tue fluturue,
Disa ndër xhamija kan' për me kalue.
Disa me gjynahe ngarkue fort kadalë,
T'mjerët ata qi s' kan' me mujtun për me dalë,
Porsi male gjyrahët ngarkue në shpín,
Tue kalue në xhehenem ata rrxohen e bín;
Ashtú tuj dal me gjynahe ngarëkue,
Shtat suale me j' pvet kan' me 'ndalue.

Për shëhadet, për nemaz e për njinim,
Haxb e zeqat, në goft se ka qenun zengjin.
Gysyl e abdest edhe paq' si jé bâ?
Dhe si ka shkue me nan' e bab' e akrebâ?
Cilindo xhevat qi mos t'mundet me dhanë,
Prej andej shtymen në zjarm kan' me ja
[dhanë.

Mjerimet në xhehenem

Në xhehenem të mjert ata, qi kan' me rá,
Mynyr' azabesh syt' e tyne kan' me pa.
Nji çast rahat për me ndejun s' kan' me
[muejtë,
Edhe shejtani me 'ta ka për me luejtë.

Shejtani përmbi nji qoshk kan' për t'a vue,
Vaz e nasihat aty ka me distue.

Ka me bërtit, ka me thanë: shiqoni mue,
Prej si kan m' u sjell të gjith kan m' e
[adigjue.

Ehli-xhehenemi të gjith sillen kah aj,
Ç' ka po na thot, né ky, hala mbajn' uzdaj,
Shejtani thot: Ej xhema-at, e miqt e mij,
Une lanet qi jam bâ a s' keni ndij?

Perendís ju nuk i keni prue imán,
Çu ju ka Qitab edhe Pejgamberán.
I keni pá, ndij e keni ndëj me 'ta,
Mue, ndonji herë me sy nuk më keni pá.

As keni dijt kijamet ka me koptís,
Zoti xhehenem e xhennet ka jeretís.
N' ashtu gjithmon' keni me qen' me kët hall,
Prej ktu pari kurr ju mâ s' keni me dal.

Mir'se kta t' pafët e un lanet i bâm,
Ju çka ju prue ktu tue qen' ehl'imân?
S' kam ç' ju baj tash une juve as ju mue,
Shani vedin, faj s' ju kam mos shani mue

Shejtanit melekt i bien me kamxhik,
Kan' me'e qitun n' fund xhehenemit m' at dekik.
Ehli xhehenemi aty kurr pshim nuk ka,
Njashtu tuj djeg' ka me ndëj mbrend daima.

Njasi far azabit kan' qi thon' ata,
N' furr t' Dynjas t' hyjshim nji herë t' bájshim
[afë.

Veshin petkat prej katranit, ban' zekum,
Prej vuzhudit flak' i del dhe sy t' qorruem,
Porsi malot akrep e gjarpinj i hanë,
Dhe suretet Perendija ja u ndrron.

Tuj bërtit tuj bā azab tuj qa me lotë,
Disa si thi, edhe disa si gomar kan me bërtitë.
Pa nji zerre prej imanit aj qi t'jetë,
Aj në xhehnem ka me ndëjan për ebetë.

Të dalunit e besimtarve nga xhehnemi

Aj qi nji zerre imanit qi t'a ketë,
Aj në xhehnem për gjithmon' nuk ka me
mbetë.

Thrrasin e bërtasin tue qamun me lot,
S'dijn ke thrrasin Zoti prej mendve ju tretë.

Kur të digjen mydDET t'bāhet tamam,
Zoti ja bjë n'hatër Ahmed Mustafan.

Gjith çka është ymmet thrrasin me nji zā:
Bān shefa-at ja Muhammed Mustafā.

Perendija bān murad për me 'j xjerrë,
Pejgamberit Xhebraili i jep haber.

N'sexhde Zotit fort i lutet tue qā,
«Prej ymmetit në xhehnem m'kan' mbetë disā.»

«Ja Muhammed, Un't'i fala» jep haber,
Vetë Muhammed Mustafaja vjen e i merr.

Kur i shofin thon' të pafët m'atë hāl:
T'ishim mysliman dhe na tash kish dāl.

Mer o i lan'shtatin e tyne qi janë djegë,
Lahen, porse nji nishan në ball i jetë.

Sado qi hyjn' në xhennet, por marre kanë.
Shoqi-shoqin sa t'a këq n'ball kët nishanë.

Perendis duā i bājnë kta dit' për ditë,
Ja Ilahî! kët nishan në me na resitë.

Bān qerem mbi golet e Vet Aj Qerim,
Merhamet bān Zoti nishanin ju shīn.

Krīnjn në xhennet, han' o pījn e bājn' safā
Kahtu edhe kta mënyr' nimotesh kan' me pā.

Partinat mā të lumnueshme

Atā qi jan' Mysliman ehli-imān,
T'mirat e tyne njitash po i bājn bejān:

Vjen në mahsher nji bylyk si taml' i bardhë,
Tue ndritun porsi hana Ka me dalë.

Kan' me dā qi jan' ymmet' i Muhammedit,
Të gjith azat e abdesit kanë me 'jndrit.

S'kan' me pasë hesap e xhevap as Sirāt,
As azab' as terezi n'Aresāt.

Mbasi t'dalin n'hije t'Arshit kan' me pvetë;
«Ja Rabi, Ura Siratit ku do t'jetë?»

Kan' me dhanë xhevap melekt e kan me thanë
Urën e Siratit ju e kenī lanë.

N'hije t'Arshit hani e pini shorab,
Hallku jan' në mahsher të gjith tuj bā hesab.

Hani e pini edhe bāoi safā,
Për Riza t'Zotit, në dyoja kemi bā.

Zoti ka bā përmbi ju shum merhamet,
Edhe Pejgamberi ju ka dasht ymmet.

Aty hān e pīn e rrijn e bājn' rabat,
Deri t'vijn vakti me hymun në Xhennet.

Mënyra e të himit në xhennet

Tot'dyert e xhennetit jan' çil sçik,
Më cilën dor' me hy të gjith janë poros't.

Gjith e cila der'melekt e vet i ka,
 Tuj bā shum iqram i dalin pērpara.
 Zoti n'xhennet, Pejgamber e Eulijá,
 Për me hy atyne emër ka me'j bā.
 Përpara gjith ymmeteve ka për me pfi,
 Ymmeti Muhammedit ka për me hi.
 Prej ymmetit Mustafas katër bajrak.
 Para për me hy në xhennet bājn'murad.
 Nji bylyk haxhì edhe nji ylema,
 Nji xhymertat edhe njeni shyheda.
 Marrin për me hy haxhitë ma pērpara,
 Nuk i lanë melekt me hy n'xhennet ata,
 Ju në dynja thonë melekt ç'keni punue,
 Përpara n'xhennet qi po doni me shkue?
 Kemi qen'Qaben zijaret kemi bā,
 Ashtu dhe Pejgamberin na në dynja.
 Kush ju ka distue ju qi ka kaq seváp,
 Përpara me hy, qi po bāni murad.
 Prap haxhìt melekve i japin xhevap,
 Na, në dynja kemi ndi thon'ylemât.
 Mbassi prej tyne sevapia keni, ndi.
 Nuk jakështis pērpara tyne me hi.
 Ata kan m'u udal nii herë, xân vend aty,
 Vijn'shehid't pērpara bājn'kast për me hy.
 Ashtu dhe ktane melekt kan me'j ndalue,
 Çfar'sevapit ju n'Dynja keni punue?
 Ne në dynja me anmik lufitë kemi bām,
 Shpirtin për Rizâ të Zotit kemi dhanë.
 Edhe ktyne nj'at xhevap kan'me ja dhanë,
 Thon'melekt: nuk bān me hy, vend
 [kan'me xanë.

Çohet bylyku 'j xhymertave me bā,
 Kast me hy n'xhennet edhe ky si ata.
 Prap edhe ktyne i thonë izën nuk ka,
 Edhe ju n'Xhennet me hy, s'bān, perpara ;
 Para, qi doni me hy, ç'ka keni bā,
 Ç'far sevapit keni punu' ju n'Dynja ?
 Kan me dhan' xhevap xhymertat, për Rizâ
 T'Zotit, na, mallia gjān e kemi dá.
 Kët sevap, e, kush ju ka kallzue jue,
 Para n'Xhennet qi po bāni kast me shkue ?
 Na në Dynja kemi ndi, thonë. ylemanë,
 Si bylyqet tjer' xhevap kan për me dhanë,
 Mbasi prej tyne sevapin keni ndi,
 Hiç nuk ujdís pērpara tyne me hi.
 Sado, qi kan për me bā kast me kalue.
 Edhe kët bylyk aty kan me e ndalue.
 Thot bylyku ylemave: gjā nuk kà,
 Jopni izën ktyne, le t'hyjn' perpara,
 Sa do, qi na kemi çalltis me këndue,
 Kta na kan mbajt, me kta na kemi qindruo.
 Izën i japin melekt atëher' me hy,
 Para, xhymertat në Xhennet kan' me hy.
 Çohet gjith e cili me bajrak të vet,
 Bylyqe, bylyqe vijn me by n'Xhennet.
 Cili pesqind vjet perpara ka me hi,
 Cili pesqind mbrapa hyn, cili ujiml.

Jeta e Xhennetit

Kur të hyjn' gjith muslimanët në Xhennet,
 Gjith e cili shkon e rri në qoshk të vet.

Në qoshk të vet tuj bā safa gjith tuj ndëj.
 Perdet e Xhennetit kan me bā ahenk.
 Terr edhe nat', as Diell n' Xhennet nuk ka,
 Dit' gjithmonë nūr atyne daimā.
 Dergj' e dek e zahmet atje hiç nuk ká,
 Por me mendue qejf si bāhet, e safā.
 Njerzt e mir' e Pejgamber e Evlija,
 Me derexhe posi hyj, nalt kan me dá
 Për zijaret qoshk më qoshk tuj fluturue,
 Ndër atllar ke shoqi shoqi kan me shkue.
 Ç'ka t'i vijn ndër mend me hāngër e me pí,
 S'bān lazem në zjarm me pjek gjell' as me zí.
 Ç'ka të duen përpara hazër i del,
 Porse myshku prej vuxhudit djers i del.
 Gjith e cili me gilman e me hurf;
 Mā i paku ka me paa'shtatdhetedy.
 Nj' aso hurfish, palca n'āsht, ka m' u kallxue,
 Si në pasqyr' ndër kta kan për m' u shikue.

Të pamit e Perendis në Xhennet

Ehli-xhennetin, melekt, kan për me pvetë:
 A ju ka mbet' pa kërkuë ndonji lezet?
 Kan me dhān xhevap ata e kan me thanë:
 Zoti, né, gjith çka të duem na ka dhanë.
 Kta nimete, neve, syt, nuk na i kan pā,
 Për mbi kta nimetë tjetër sēnd a ka?!
 Kan me dhān haber melekt e kan me thānë:
 S' dinj ju, po shkoni pvetni ylemanë,
 Shkojn' e pvesia, prej lezetesh, në Xhennet.
 Pa kërkuë ndonji send, a na ka mbetë?

Thonë ata: kemi me pa edhe nji sēnd,
 Kta nimete ndaj Të nuk janë as nji sēnd.
 Kemi Nurin e Xhemalit t' Perendis
 Prej lezetit, gjith kemi m' u bajalldís.
 M' At Mubareq Nūr Xhemalit tuj shikue,
 Gjith ata nimete kan me 'j harrue.
 Nurin e Xhemalit t' Zotit, m' at dekikë,
 Kur t' a shofim, si e pān, nuk kan me dijtë.
 M' u kallzue qejfijeti, nuk ā sēnd,
 Prej lezetit s'kan me dijt ku kan' me qēnë.
 Mndyr' lezetesh njishtu tuj pa per ebet
 Ashtu gjithmon' kan' me ndëj mbrend' në
 [Xhennet,
 S' jemi tuj bā ndonji sēnd, për Ahiret,
 Zoti, për mbi robt të vet, bāft merhamet.

Shartet e Imanit

Zotit imān me i prū, gjasht sharte janë,
 Gjith myslimant, per me e dijt, borxh e kanë.
 Shart' i parë: nji Zoti āsht, ikrar e bān,
 Ashtu dhe tamam me zēmër bes' me xān.
 Shart' i dyt': edhe melekt e Perendis,
 S'han as nuk pān, prej nurit jan' jeretis
 Shart' i tret': edhe qitabet ul qi janë,
 Njiqind e katër t' vogjël e të mēdhaj, tamam.
 Shart' i katërt: edhe gjith pejgamberān,
 Qysh n'Ademin der' n'Muhammed Mustafān.
 Shart' i pes': qi ka me kaptis kijamet,
 Veç Zotit, kurkush i gjall, nuk ka me mbet.
 Shart' i gjasht: edhe kaderit Perendis,
 Zoti ç'ka do t'bājn murad, e jeretis.

Shartet e myslimanvet

Shartet e Imanit gjasht, si kur u thanë,
Edhe pës të Islamizmës bëjm' bejanë:

Esh hedu en Lailahe Il-lall-llah,
Shart' i par' Muhammedyr-Resullah-llah.

Dhe Nemaz edhe me njinue Ramazanë,
N' Qabe me shkue, n' qoft zenjin, seqat me dhanë.

Shartet e Imanit e t'Myslimanis,
Kush s' i di, Imanin e ka fort zaif.

Gjith nj' atyne kushdo bës, qi mos t'i xanë,
N' qyfer është aj Dín nuk ká, as ka Imanë.

Me t'qenun hak t'gjitha un ikrar i báj
Edhe asjenin ndër t' a inqar s' e báj.

Mos me thán' se: «ndoshta jam, inshall llah jam,
As a jam?» por me than: «jam myslim tamam.»

Nji qi thot jam muslimam, por hiç s'di gjá,
Sado, qi s'di Imanin sabi e ka.

Iman' i tij, maston, aj Zotin t'a dinë,
Edhe Pejgamberi, qi është hak, t'a dinë.

Farzet e Nemazit

Ashtu dhe nemazi dymbdhet farze ká,
Njenin mangut t'a lân, nemaz nuk ka.

Përpara nemazit, gjasht jan pa fillue,
Farzi i par': gjith voxhudin me mbulue,

Vëudin temis dhe vuxhudin paq' m' e bá.
Gjith e cilin n' vakt të vet me bá odá.

Me marr abdest, nemazin nijet me 'j bá,
Me ja sjellun Kibla, qi është Bejtullah.

Mbrënda nemazit qi jan', má'j pari farz,
Nj'aj teqbiri qi lidhet me ndëj n'nemaz,
Mbas teqbirit, farz'i dyt'me ndej në kamb,
Ashtu në kamb, sa të rrija'me kundue Kur-án.

Nji ruqë ashtu dhe dy sèxhe me bá,
Ndër'ta rri sa thot një her'Subhanall-llah.

Dhe me ndëj për gjónj n'Tehija tia e mbram,
Nj'aj teshehydi, qi do me dhán'selám.

Gjith e cilin ryqën n'vënd të vet e bân,
Kush s' i ruon, nemazin s'e ka tamam.

Me mendue qi je n'huzur të Perendís,
Mir'e ke dal, shejtanit mos i ujdís.

Farzet e Aqjinimit

Ashtu dhe për me njinue, tre farze janë:
Má i pari me ninu, nijet e bânë.

Ha e píje terq e bân edhe xhimán,
Gjithë ditën ç'në sabah deri n'aksham.

Farzet e abdestit

Farze katër si edhe abdesti ká,
Ftyrën e duert me byrrylla me i la.

Krés i bân mes h, dorën ndokund pa përka
Edhe kambët deri ndër neje me 'j lá.

Farzet e guslit

Paq, qi bëhet gjysli dhe tre farze ka,
Uj në goj' me shú edhe n' hënd përpara.

Hem me la shtatin të gjithë aj tuj fërkue,
Sa një grimë paq s'bahet pa la me 'j harrue.

Tejemmymi

Kur të ndodhin m' një vend, qi uj nuk ka,
Jose ka uj, por me marr takat nuk ka.
Bân tejem-mym, aj nemazin bân edá
Hem vuxhudin paq e bân n' past iktizá.
N' dhé a prej toke, qi del mbi ndouji send.
Tull a tjegulla, duert d' her' i vën.
Duert i shkund, ftyrës me një her mes-h i bân
Edhe deri n' brrylla duerve mes-h i bân.

Mes-hi përmbi meste

Edhe mes-hi për mbi meste xhais është,
N' daç në sefer n' daç në vend t' and kur
[të rrih].
N' qoft në vend të vet, një nat' edhe një ditë,
N' qoft në sefer, mes-h i ban tri net e ditë.

Fjalët e Qyfit

Jemi mangut prej shyqyrit t' Perendisë,
Ne, qi na ka dhan në din t' Muslimanis.
Zoti na ka bân hidajet në Imán,
Kush s' e ruen, n' Ahiret e gjen belán.
Ç'ka urdhnu me 'j bân eda, është marifet,
Prej gjynahit fort m' u rujtun, dor' me hjek.
Mir ç'ka është : sa t' jesh' i zoti m' u mundu,
Vendin me pahtu, Shejtandin mos m' e ndigjue.

Fort i pa hajr, aj të rrën e ti s' di gjá,
Me mendim t' sevabit, gjynah t' bân me bân.
Porse me bân sado gjynah, Fén s' e rrxon,
Por me thanë: kjo s' është një send, rri pa Iman.
Gjynahet uzdaj më Zotin, qi na i falë,
Rujna Zot prej qyfit, qi s' i bânhet hall.

Nat' e dit' hata e gjynahë punon,
Fyhshi e gíbet, fjal, qi s' duhen bisedon.
Ç'ka do send qi është haram, hallall i thot,
Jo se një sendit hallall, haram i thot.
Ç'ka do gjá, qi me Kur-án është bân bejân,
Ashtu s' është thot, tue qesh', inqar e bân.
Farzin inqar, ose synnetin e shán,
Jo se me 'té luen istihza e bân.

Për Dyn-ja s'ka fajde as për Ahiret,
Flet e hyn në qyfir tuj bân muhabet.
Gjith ç'ka flet e ç'ka punon, hiç s' i mendon,
N' hatër s' i bije, fjal't, e qyfit gjá si bân.
S' bje në qyfir, sado gjynah me punue,
N' qyfir bje me as një send tuj bisedue.
Pa Iman rrin edhe prej kunoret bjë,
Ç'ba do ban haram punon e s' di ku jë.
Ndonji sehap dhe ibadet n' qoft qi bân,
Ashtu tuj qenë, s' bânhet kabull ç'ka punon.
N' hal të qyfit ky s' di gjá, ashtu e gjín,
Zoti na rujt, pa mendu, deka j' a rrin.
Gjith ç'ka flet e ç'ka punon fort me i peshú,
Mos m' u habít, ças për ças Imán me prú.

Me pertri imanin

N' qoft, qi prej qyfit me kast, ose gabim,
Fjalë, qi nuk duhen, e kam fol' pa mendim.

Jo se shejatat muhalif ndonji punë,
Prej gjith atyne u largova un.

Tobe bâna, hyna n'Dîn të Perendia,
Bes'i xuna gjith çka ardh'prej Perendia.

Pruna Iman të gjith i bâna kabull,
Gjith ç'ka âsht dhanun haber Atij Resul.

Shpreh me goj'edhe me gjuh'ikrar e bâj,
Edhe me zemër tamam tazdik e bâj:

«Esh-nedu en Lailahe Il-ll'ail-llâh
Pejgamber'i Tij Muhammed Mustafâ.»

FUND

SPJEGIMI I FJALEVE PAK TE NJOHURA

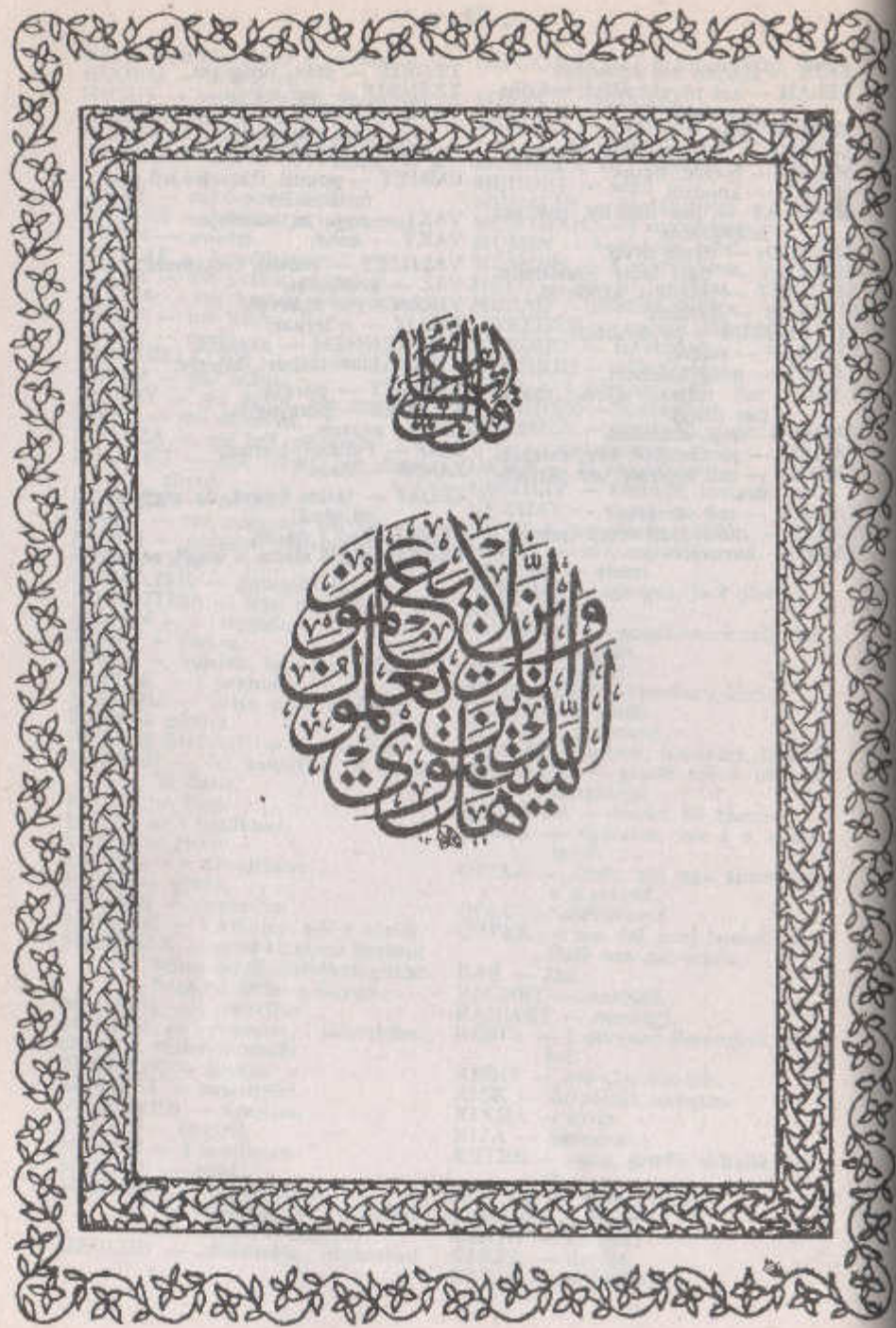
- ABDEST — larje rituale para namazit.
ADET — dokë, zakon.
AHIRET — jeta pas vdekjes.
AJET — fragment i Kurani. Disa herë një fjalë, disa herë pjesë e fjalisë, një fjalë ose grumbull prej shumë fjalishë.
AKAID — besim, shkencë besimi.
AKIBET — përfundim, rrezultat.
ALAMET — shenjë, simptom.
ALEM ose ALEMİN — botë, botëra.
AMEL — punë.
ANXHAK — apostafat.
ARAB — fshatar, katundar.
ARESAT — vend gjykimi pas ringjalljes.
ASHAB — shokë.
ASHABI SAFA — shoqëri e pastër.
ASER — shekull er.
ASHIK — i dashuruar, i flakët.
ATLLAR — kuaj.
AZAB — ndeshkim, vëjtje.
AZAT — gjymtyrtë (duert, kambët etj.).
BAJALLDIS — më ra në agoni.
BAKI — i përjetshëm, i amshueshëm.
BELOQIM — ndoshta.
BURAK — kali që e ka bajt Muhamedin a. s. në Miraxh.
DAIMA — gjithmonë.
DEKIK — minut.
DEREKHE — gradë, shperblim.
ORVLET — mbretëri.
DIN — fe, religjion.
DOGRI — drejtë.
DUA — lutje (Zotit).
DUSHMAN — armik.
DHIQER — përkujtim (Zotit).
DHURRIJJET — pasardhës.
EBET — gjithmonë.
EFLAQ — qiellna, planete.
EWLI — banorë, antarë familje.
HUVEDA — lamtumirë.
EMER — urdhër, imperativ.
EMIN — i besuar, i sigurtë.
EVLJA — i mirë, njeri i shenjtë.
EXHEL — afat, mbarimi i jetës, vdekja.
EXHMEIN — të gjithë, përgjithsishtë.
EZEL — pa fillim, i amshuar.
FAJDE — dobi.
FANI — e kalueshme, tranzitë.
FEKAT — vetëm.
FELEQ — qiell, sverë.
FESAD — çrregullim, pshtjellim i madhë.
FIDA — fli, sakrificë.
FIRAK — ndarje.
FUHSHI — punë e keqe, e ndytë.
FUKARA — i vorfur.
GAFLET — pa kujdesi, indolencë.
GARIB — i vetmuar, i huaj.
GIBET — shpifje, me marr nepër gojë.
GILMAN — djalosha, të rij.
GJYNAH — mekat.
HABER — lajm.
HABIB — i dashur.
HAJVAN — shitazë, kafshë.
HAJR — mirësi.
HALL — gjendje, brengosje.
HALLALL — e lejueshme.
HALIFA — sundimtar i muslimaneve.
HAMILE — shtatë zanë.
HASRET — fatkeqësi.
HAK — e vërteta.
HASHER — ngjallje pas vdekjes.
HARAM — e ndaluar.
HARARET — zjarmi, temperatura.
HARFE — germa, shkronja.
HAZRET — i shenjtë, i lartë.
HAXHET — nevojë.
HEJBET — frika, rrespekt, autoritet.
HESAB — llogaritje.
HEVA — qiell, atmosferë.
HULAF — kundërshtim, kufij.
HILAFET — bretëri.
HIQMET — urtësi.
HIZMET — shërbim.
HATA — gabim.
HUDA — drejtim, udhëzim.
HUDUD — kufi.

HYRI — bukuroshet e xhennetit.
 HUQEM — dispozitë.
 HUSUS — veçanërishtë, apostafat.
 HUZUR — prezencë.
 HUXHET — argument, vërtetim.
 IBADET — me i kry urdhërat e Zotit.
 IBRET — mësim, keshill.
 IFTIHAR — mëburrje, egoizam.
 IHSAN — mirësi.
 IHTILAF — kundërshtim.
 IKRAR — më pranë, premtue.
 IKTIZA — më, kerku, më vendosë.
 INQAR — më mohu.
 INSAN — njeri.
 INSHAELL-LAH — në dasht Zoti.
 IORAM — më nderu.
 IRADET — më dasht, me vepru.
 ISPAT — më deshmu.
 ISTIHZA — me tall, përqesh.
 ISHARET — më tregu, më dhane shenj.
 ISHTIJAK — deshirë.
 ITA-AT — më ndëgjue, perulje.
 IXHRA — spjegim ekzekutim.
 IZEN — leje.
 JANGLLISH — gabimishtë.
 JAKISHTISE — leje, meritë.
 JALLAN — i rrejshëm.
 JEMIN — betim.
 JETIM — bunjak, femi pa prind.
 KABULL — i pranuem.
 KALLAUZ — prijs, udhëheqës.
 KAST — qëllim.
 KUDUSI SHERIF — Jerusalmi.
 KURBAN — fli, sakrificë në emër të Zotit.
 KUVET — fuqi.
 LANET — i mallkuar.
 LALIN — porse.
 LAZEM — e nevojshme.
 LISAN — gjuha.
 MAGRIB — perendim.
 MAHLUK — i krijuar, gjë e gjallë.
 MAHSHER — vend ku sipas besimit islam do të mblihdhet gjithë bota në ditën e Gjyqit.
 MAHZUN — i mërzitur.
 MAKBUL — i pranuar, i ndershëm.
 MAMUR — të nderuemët.
 MASHRIK — lindja.
 MAKIFET — mjeshteri.
 MEDH-HEB — drejtim.
 MELEO — ëngjell.
 MEL-UN — i mallkuar.
 MEKJAN — vend.
 MERHAMET — mëshirësi.
 — meshgul — i okupuar me punë, i brengosur.
 MEVLUD — ditëlindja Muhamed a. s.

MEVXHUD — i ekzistueshëm, konstantë.
 MIRAS — trashigim.
 MIRAXH — Udhëtimi i Muhamedit në qiellna.
 MUBAREK — i bekuar.
 MUDDET — afat.
 MUHALIF — kundërshtar.
 MUHTAXH — i nevojshëm.
 MUMIN — besimtar, teist.
 MUMQIN — e mundshme.
 MULQ — pasuri, pushtet.
 MURAD — deshirë qëllim.
 MUREQEB — ngjyrë shkrimi.
 MUSIBET — fatëkeqsi.
 MUSHRIO — idhujtarë.
 MUTI — i perulur.
 MUTEBER — mëfanë.
 MUXHIZA — mrekulli, vepër e mbinatyrshme.
 NASIB — të mundshme.
 NASIHAT — këshillë, instrukcion.
 NEXHAT — shpetim.
 NIJET — vendosje, qëllim.
 NIMET — hir, mirësi.
 NISHAN — sheni.
 NOKSAN — mangut, jo i plotë.
 NUR — dritë.
 PADISHAH — sundimtarë mbi sundimtarë.
 PAQ — pastërti.
 PEJGAMBER — profet i Zotit.
 QAMIL — i plotë.
 QEFIL — dorëzanë.
 QEREM — nderë, fisnikëri, bujarë.
 QERAMET — gradë më e ultë se muxhizja.
 QEVTHER — burim në xhenet.
 QIBER — egoizam, me i a mbajt lartë.
 OITAA — libër, një nga sinonimet e Kuranit.
 QOLE — shërbetorë.
 QYFER — me dal prej besimit me ljalë ose më vepra.
 RAB — Zot.
 RAGBET — deshirë.
 RAHMET — mëshirë.
 KESIL — i dërguar Perendisë, profet.
 RESIT — me çly, me fahi.
 RISK — furnizim, ushqim.
 RIXHA — lutje.
 RIZA — kenaqësi.
 RUTBE — rang, gradë, shkallë, klasë.
 SAF-SAF — grupe grupe.
 SAHABE — shoqëri.
 SAHIH — vërtetë.
 SABER — durim.
 SEFER — udhëtim.

SEJR — shiqim me kënaqësi.
 SELAM — me përshëndetë, më dhënë selam.
 SUAL — pyetje.
 SUHUFE — fletore, fletë, broshurë.
 SURET — fytyrë, figurë.
 SHART — konditë.
 SHEFA-AT — me nderhy, me me u angazhu.
 SHEJTAN — djall, dreq.
 SHERIAT — ligji fetar musliman.
 SHIDDET — rreptësi, ashpersi.
 SHYBHE — dyshim.
 SHYBHESUS — pa dyshim.
 SHEREF — nderë.
 TA-AT — ndëgjushmeri.
 TABI — më ndjek, ujdís, shkue pas dikuj.
 TAKAT — fuqi, mundësi.
 TAMAM — plotësishtë, krejtësishtë.
 TAKDIR — më vendosë, më përcaktue.
 TASDIK — më vërtetu.
 TAVAF — më u sjell rreth Qabes.
 TAXH — kurorë.

TEDBIR — plan, program.
 TESHRIK — më nderu.
 TOBE (TEVRE) — me u pendue (nga mekatet).
 ULEMA — dijetarë të lartë.
 UMMET — popull, ithtarë i një profetit të Zotit.
 VAKI — ngjarje, ndodhje.
 VAKT — kohë.
 VASIJJET — porosi, testament.
 VAZ — predikim.
 VIRAN — të shkretë.
 XHAIZ — e lejuar.
 XHEHENNEM — shtarë.
 XHEMAL — bukuri, hijeshi.
 XHENET — parajs.
 XHEVAB — përgjegjje.
 ZAT — person.
 ZAF — i dobët, i smut.
 ZARAR — dam.
 ZEQTAT — tatim fetarë, dy e gjysm në qind.
 ZENGJIN — i pasur.
 ZERRE — gjë shuni e vogël, stom.

مَوْلِدُ النَّبِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ